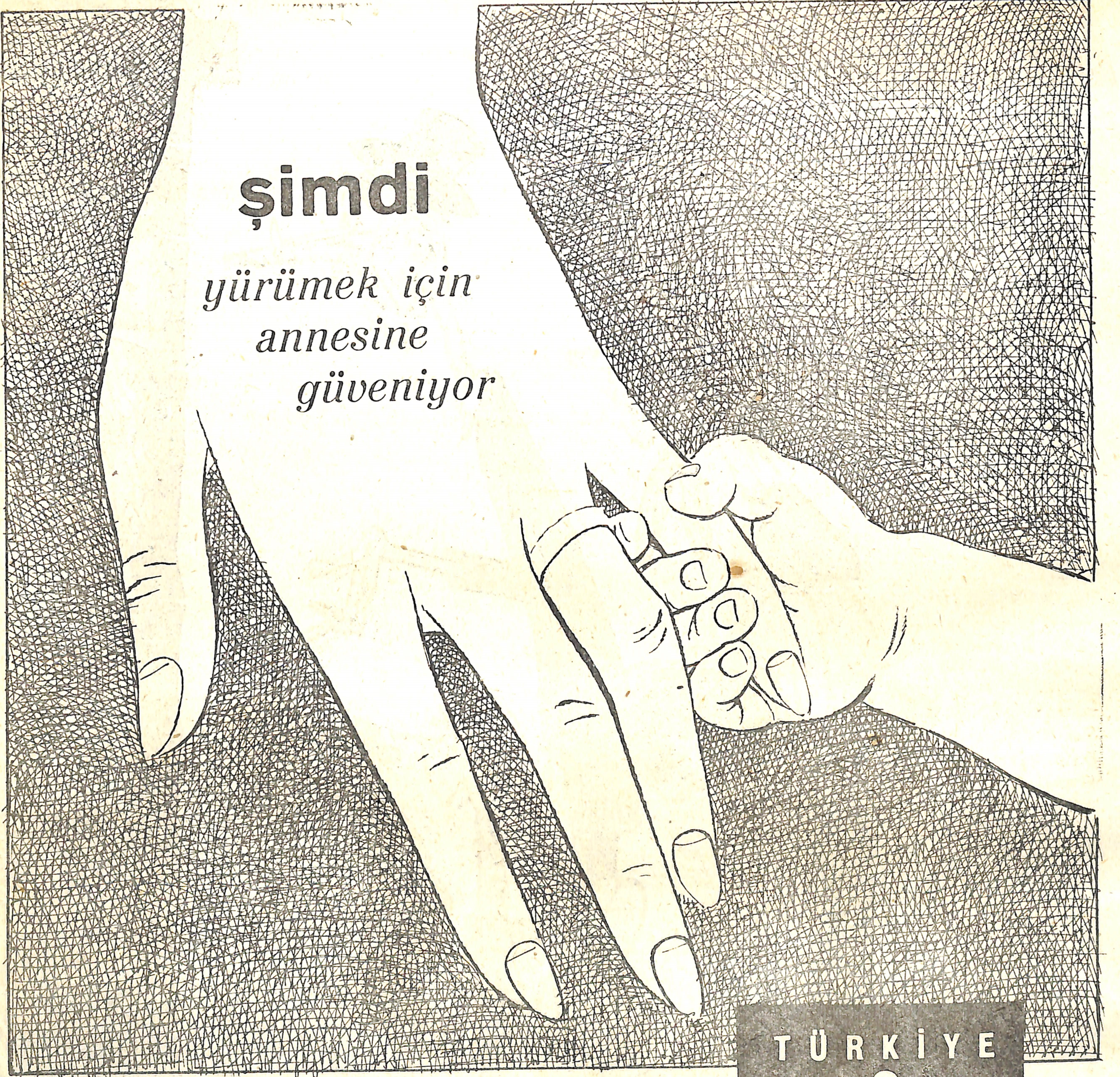
Akbaba

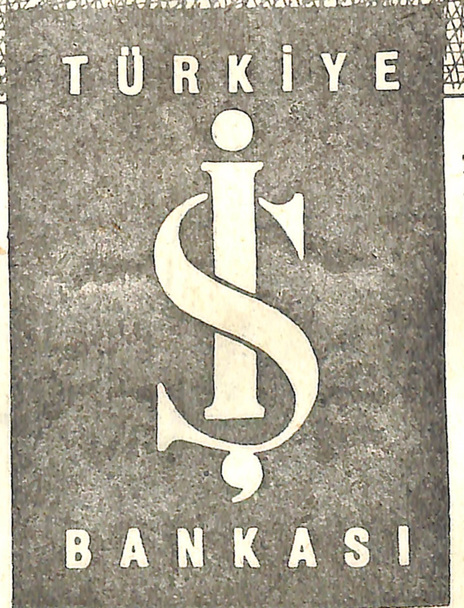
Bir çiroz 250 kuruş - Gazeteler -

— Neden çiroza döndüğümüzü anladınız mı çocuklar!

yarın

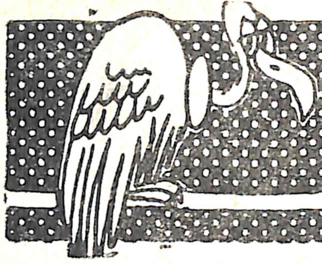
hayat yolunda
yürürken
İş Bankasına
güvenecek...

FAAL

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

SAYI: 957 C.: 14 15 OCAK 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İkinci Değil, Birinci Menderes!..

BEL dalkavuğu vardır; ayaklar önünde Hacıvat'ın beli gibi eğilir, bükülür, iki kat olur.

El dalkavuğu vardır; yarın ısıracağı eli bugün öper.

Dil dalkavuğu vardır, çıkarı bozulunca yereceği kişiyi, çıkarı varken över, göklere çıkarır.

Her zaman, her yerde iktidar ileri gelenlerini bu dalkavuklar kuşatıp, çevreleriyle aralarında bir duvar örmeğe çalışırlar. Yurdumuzda dalkavuk kuşatmasına uğrayan birinci adam elbette sayın Adnan Menderes'tir. Menderes, İstanbul'u bayındırmaya, güzelleştirmeğe kalktığı zaman, dil dalkavukları hemen Menderes'e bir ad taktılar: İkinci Fatih...

Dil dalkavuğu, bu beceriksiz benzetişiyle, sözüm ona Menderes'e yaranacak, onun gözüne girecek. Küçük, büyük herkes kendi kendisi olmak ister, kendisi olmakla övünür. En ünlü, en büyük kişinin ikincisi olmak, ikinci nushası, kopyası olmak, bir kişinin kendi kendisi olmamasından daha güzel, daha doğru değildir.

Neden Menderes «İkinci Fatih» olsun?

Dil dalkavukları, her şeyden önce «İkinci Fatih» denilmesinden Menderes'in yüksüneceğini düşünmüyorlar.

Bu dil dalkavukluğu gittikçe yaygınlaşıyor. Bir tehlike hâlini almağa bile başladı. Dil dalkavukları Menderes'i «İkinci Fatih» yapmakla da kalmadılar, yetinmediler. Onu şimdi «İkinci Atatürk» diye tanıtmağa kalkıyorlar. Bu benzetiş bir yerde olsa, bunu bir kişi yapsa, önemsemez geçerdik. Ama, iki ayrı yerde, biri İstanbul'un Beykoz İlçesinde, biri de Gerede'deki D.P. Kongresinde iki ayrı kişi, sanki sözleşmişler gibi, aynı gün, «Adnan Menderes, İkinci Atatürk'tür» diyorlar.

Önce sayın Menderes'e sorunuz bakalım, «İkinci Fatih», «İkinci Atatürk» olmak hoşuna gider mi? Hayır, hiç sanmıyoruz. Ne Menderes, ne başkası, bu açık, göz göre göre dil dalkavukluğundan hoşlanmaz.

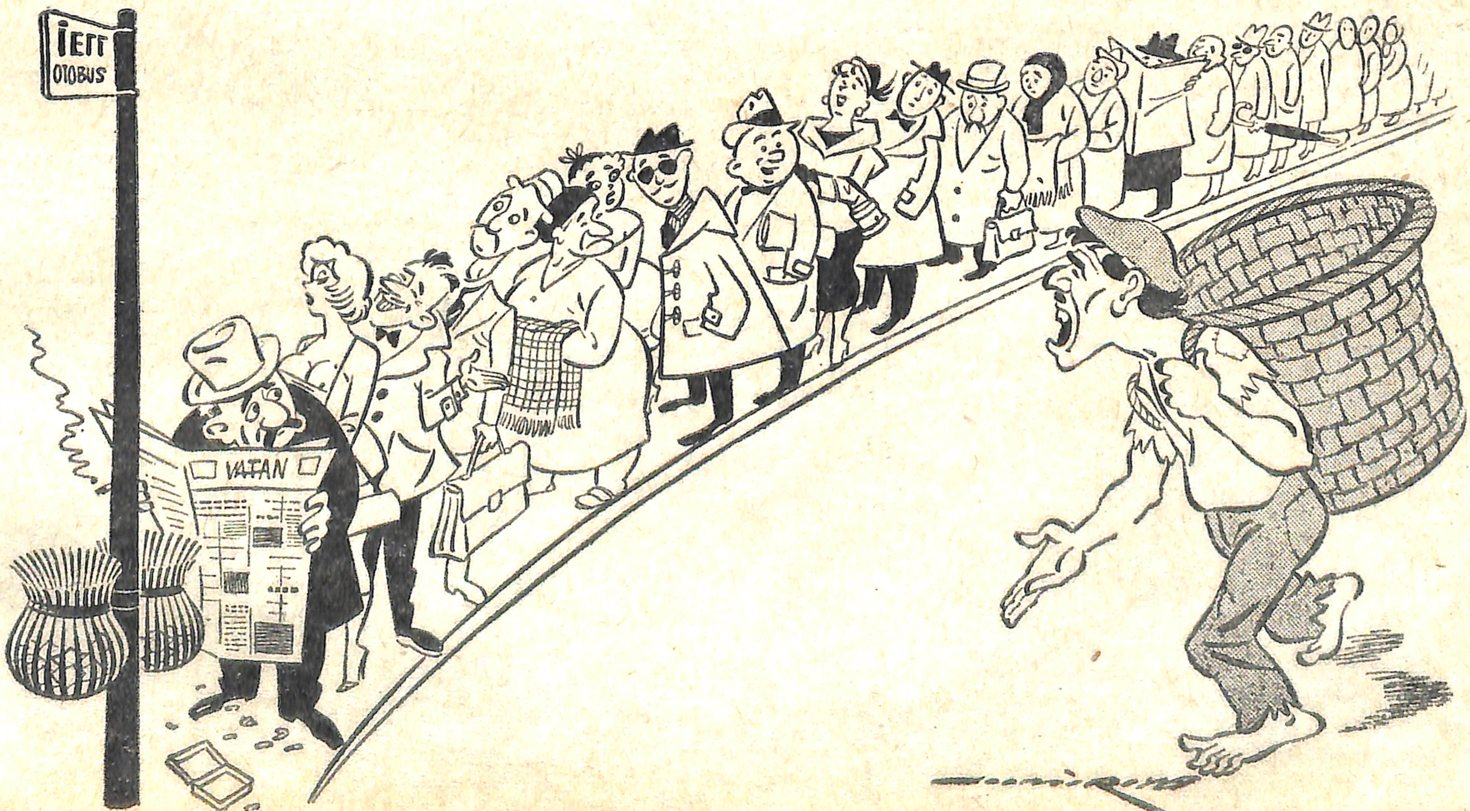
«İkinci Fatih» dediler, «İkinci Atatürk» dediler. Yarın da birisi çıkar «İkinci Yavuz» der. Başka biri çıkar «İkinci Kanunî» der. Daha başka biri «İkinci Osman Gazi» der.

İkinciler biter, bu sefer üçüncüler, dördüncüler başlar: «Üçüncü Bayezit, Dördüncü Selim, Altıncı Mehmet...»

Dalkavukluğun sonu yok. Biri de kalkar, «Onuncu Napolyon», «Yirminci Lui» der.

Hayır hayır, olmaz böyle şey. Bu benzetişler güzel değil. Sayın Menderes'in de bunları beğeneceğini hiç sanmıyoruz. Adnan Menderes'e değer vermek, onu ille birine benzetmek istiyorsak, yine kendisine, Adnan Menderes'i Adnan Menderes'e benzetelim. Hangi Adnan Mendres'e mi? Birinci Adnan Mendres'e. Hani şu 1946 daki, 1950 deki Adnan Menderes'e. Biz, işte o Adnan Menderes'i arıyoruz. 1946 daki, 1950 deki Birinci Adnan Menderes'i gören, onun nerde olduğunu bilen var mı?

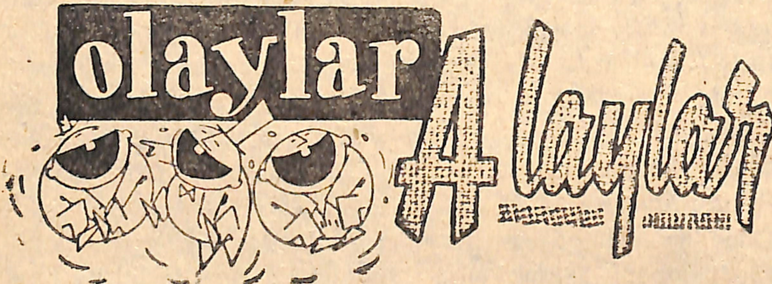
AKBABA

Küfeci — Haniya götürelim... Eminönü yirmi beş... Karaköy elli!...

VATAN CEPHESİ!..

İstatistik!

İki eski dosttular. Ama, biri aşırı D.P. li idi, öbürü aşırı C.H.P. li.

Birinin ak dediğine öbürü kara diyordu. Birine sorarsanız, gülistandı memleket. Öbürüne sorarsanız çöl!

Her zamanki münakaşalarının sonunda:

— Sen, dedi, yarıya kadar dolu bardağın üst kısmına bakıyor, boş diyorsun!

— Sen de alt kısmına bakıp dolu!... unutma ki, halkın yarısı kuru ekmek yiyor!...

— Yarısı da yağlı tavuk!

C.H.P. li acı acı güldü:

— E, bir istatistik yaparsak ne olacak şimdi?... Türkiye'de hayat seviyesi o kadar yükselmiştir ki, iki kişiye bir ekmekle bir tavuk düşüyor mu diyeceğiz?

Düdük meselesi!

Tren düdükleri, Devlet Demiryollariyle İzmir Belediyesi arasında mesele olmuş.

Neden mi?... Çünkü Belediye, bu seslerin, şehir huzurunu bozduğu kanaatindeymiş!

Doğrudur. Doğrudur amma, yalnız tren düdükleri mi huzurumuzu kaçırıyor?

Ya bu memlekette yalnız benim düdüğüm öter diyen borazancı başıları ne yapacağız?

Cerh âleti!

28 Aralık tarihli Cumhuriyet gazetesinde şu başlığı okuduk:

«Para ile adam öldüren kaatil»

Allah Allah, biz tabanca, bıçak, satırla ile adam öldürülür sanırdık. Demek para da böyle korkunç bir âlet oldu!

Bu ne cesaret?

— İstanbul Milletvekillerinden Rüştü Güneri ne istemiş, biliyor musunuz?

— Yoook, ne istemiş?... Memur maaşlarına zam mı?

— Değil!

— Gazetecilerin affını mı?

— Değil!

— Avrupadaki amcalardan, dayılardan bir hediye otomobil mi?

— Değil, değil, değil...

— E, ne istemiş öyleyse?

— Şey... Gel kulağına söyliyeyim... Grev hakkı!

Hayret!

Yıllardan beri ne yapıp yapıp mutlaka zarar etmenin bir çaresini bulan Denizyolları İşletmesi, bu yıl... Evet, bu yıl ne yapmış biliyor musunuz? İnanmıyacaksınız ama, doğru... Kâr etmiş!

Geliyoooor!

Biri gazete okuyordu:

— Ooo... İtalya'dan soğuk dalgası geliyormuş!

— Birinci kotadan mı acaba?..

Evlenme dairesinde!

Eşrefpaşa Evlenme Dairesinde Cumhuriyetçi Millet Partisi'nin İzmir İl Kongresi toplanmıştı. Akşam, Halk Partililer bu kongreyi konuşurken eski İzmir Mebusu Şevket Adalan sordu:

— Bir haber var mı, ne yapmışlar acaba?

Doktor Lebit cevap verdi:

— Evlenme Dairesinde ne yapılır kardeşim? Kendi kendilerine gelin güvey olmuşlardır!

Mühim haber!

Genç gazeteci telâşla içeri girmişti. Yazı İşleri Müdürü gözlüğünün üstünden bakarak sordu:

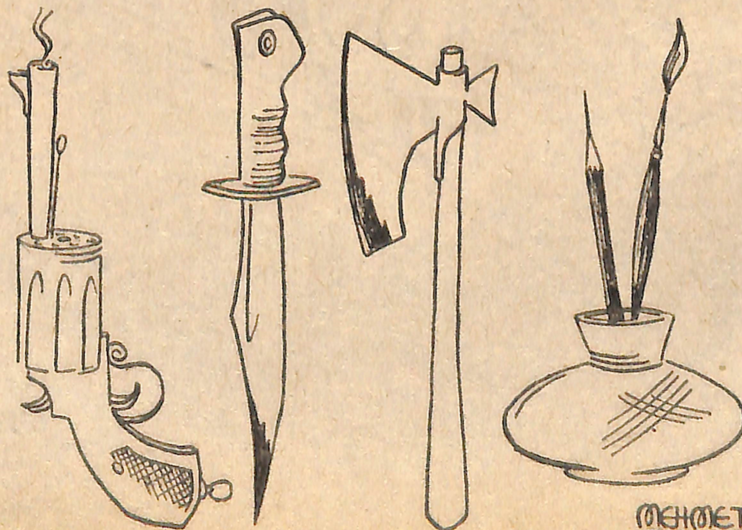
— Galiba mühim bir haber getirdin...

— Evet üstadım!

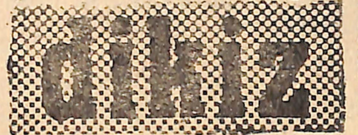
— Nedir?...

— Aksarayda, pazar yerine alış verişe çıkan Ahmet Akıllı isminde bir emekli delirmeden evine dönmüş!

M. Samim AKAY

SUÇ ÂLETLERİ!..

PARADOKS

Kıymetli büyüğümüz Refik Koraltan Ankara'daki İngiliz Kültür Merkezinin açılış konuşmasını yaparken «Bizim İngilizlerle karakter birliğimiz» olduğunu söylemiş.

Çok değil daha dört beş ay önce, Kıbrıs mitinglerinde, halkımızın bir ağızdan söyledikleri, hâlâ kulaklarımızda.

Hafıza-i beşerin nisyan ile malûl olduğu sırf Demokratlara has bir hal olsa gerek!...

DİYALOG

— Üniversiteli 8 - 10 genç D.P. Vatan Cephesi ocağı kurmak için, Başbakana müracaatta bulunmuşlar.

— Evet, gazetelerde resimlerini gördüm.

— Pekiyyy, neden bir ikisi resimde yüzlerini kapamış?

— O, ellerini yüzlerine kapayan bir iki genç daha önce C.H.P. saflarında çalışmışlar da ondan!

— Demek bu gençler, partiler arasında köşe kapmaca oynamanın ayıplığını anlamışlar. Eh siyasî ahlâk bakımından bu da bir kazançtır!

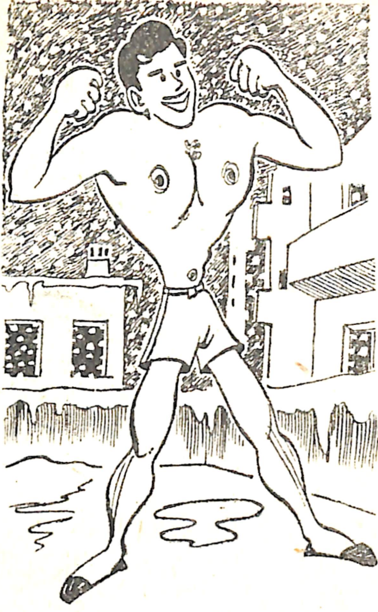
FAHRÎ AVUKAT

Bir Gaziantep milletvekilinin Avrupadan gelen bavulundan 80 adet saat çıkarılmış.

Samimî itiraf: Bir Gazianteplı olarak bu havadis benim kanıma dokundu. Muhterem milletvekilimizi şimdi ben savunacağım:

Tevfik İleri mantığı ile bir Demokrat yirmi Halkçıya bedel değil midir? Bu hale göre milletvekilimiz ancak 4 saat getirmiştir.

İnsaf! Koskoca bir milletvekilinin de dört saati olmasın mı artık? **Yaşar ÖZEN**

MERHAMET

ARALARINDAKİ yaş farkı otuzdan fazlaydı... O, belki on sekizdi, belki on dokuz. Kızıla çalan, alev alev saçları vardı. Teni anlatılmaz bir güzellikte: Beyaz mı, Değil. Esmer mi? Değil. Buğulu bir çiçek, bir kadifeleşmiş gül yaprağıydı sanki... Ya dudakları, ya kaşları, ya uçları yukarı çekik, içi ışıl ışıl gözleri?... Acı yeşille tatlı mor karışıktı bu gözlerde... Yürüyüş bir musiki, boyu bir renk, ışık fıskıyesiydi bu kızın!

İbrahim Uslan onu her akşam görüyordu: mekteplerin dağıldığı saatlerde... Nihayet, günün birinde genç kız da onu görmüştü. Bu karşılaşmalar bir tesadüf olamazdı. Kendisini bu adam, bu şakakları kırlaşmış, yüzünde yılların izleri çizgileşmiş adam takip ediyordu.

Yavaş yavaş hoşuna gitmeğe başladı bu takipler: Kibar adamdı, şık adamdı doğrusu. Hiç rahatsız etmeden, bir gölge sessizliğiyle geliyordu peşinden!

Aradan aylar geçti. Belki üç, belki dört ay.

Bir cumartesi günü, onunla bir sinema kapısında yanyana gelivermiştiler. İkisi de tebessümünü tutamadı.

O gün, hiçbir şey konuşmadan, dalgın, tutuk, utangaç, beyaz perdeyi, hiçbir şey anlamadan seyrettiler...

Bu tesadüften sonra artık tesadüfler sıklaşmıştı. Bir sonbahar sağnağında, İbrahim Uslan, onu, hususi arabasiyle mektep kapısına bırakmıştı. Bir başka gün sahil yolundan Boğaza kadar gidip gelmiştiler...

Sonra, umulmadık bir saadet olmuştu: Ateşgül, onun evlenme teklifine «peki» demişti!

İbrahim Uslan'ın yaşından başka bir tek kusuru daha vardı: Aptallığa yaklaşan saflığı... Yoksa, bulunmaz bir kocaydı o: Zengindi, cömertti, duyguluydu, kibardı... Nüfus tezkeresini unutturmak için yapmadığı fedakârlık yoktu karıcığına: Spor araba, kürk, elmas, yaz kış Avrupa seyahati, her şey...

Ama bir gün...

İbrahim Uslan, bir serviye yaslanmış, bu kasvetli mezarlık havası içinde, yarı çıldırmış, yarı ölmüş bu geçmiş günleri, bu rüya olmuş saadetleri düşünüyordu...

Orada üç adım ileride ıslak bir çukur kazılmıştı... Ateşgül'ü o yirmi yaşın baharını bu çukura gömeceklerdi şimdi!

Gözleri pembe bir buğu arkasından bu hazırlıkları seyrederken, kulağına, kendi göğsündeki hıçkırıklar kadar acı, kendi sesindeki ürpertiler kadar derin bir ağlayış geldi... Orada, devrilmiş bir mezar taşının üstünde, başı avuçlarına gömülmüş bir gölge yığınından geliyordu bu sesler.... Saçları yüzüne dökülmüş, rengi ölüm sarısı bir gençti bu. Geniş omuzları çökmüş, kravatı bir yana kaymış, kendisinden uzak, etrafındakilerden uzak, sorgudan, düşünceden uzak, kapmış, koyvermiş kendini, ağlıyordu...

İbrahim Uslan, ona bir gönül yakınlığı ile baktı: Kendisini kıskandıracak kadar içten, sıcak, samimi ağlıyordu...

Bu mâtem ortağı kimdi acaba?.. Tanımadığı bir kardeşi, bir akrabası, bir mektep arkadaşı mı vardı Ateşgül'ün...

İçi, tatlı bir merhametle dolu, kendi acısını unutturan bir duygu ile bakıyordu bu gence...

Yavaş yavaş hayalinden sisler çekilmeğe başlamıştı: Bu gözyaşlariyle ıslanmış yüzü, bu hicran dolu gözleri tanır gibi oluyordu... Evet, evet, o idi... Karşılarındaki apartmanın sporcu oğlu... Kış gününde bile terasa şortla çıkan, çıplak vücudunu avuç avuç karlarla oğuşturan delikanlı... Şubat ortasında, İbrahim Uslan kalın robdöşambrına bürünüp pencereden bakarken o delişmen genci balkonda, çırıl çıplak görürdü. Üstüne parça parça karların düşmesiyle erimesi bir olan göğsünü şişirip soludukça, kış sabahının donuk mavi havası, onun geniş nefesleriyle dumanlanırdı...

Demek bu kaya parçası içinde yumuşak bir gönül, çarpan bir kalb varmış...

İbrahim Uslan âdeta kendi acısını unutur gibi olmuştu. Onu, yaslandığı servinin arkasından anlatılmaz bir şefkatle uzun uzun seyretti. Sonra, ayaklarının ucuna basarak, biraz korkak, biraz mahçup, biraz çekingen, yaklaştı ve önündeki güzel başı merhametle okşadı:

— Yeter... Ağlama... Yine evlenirim!

ÇİMDİK

DİKKAT!... DİKKAT!...

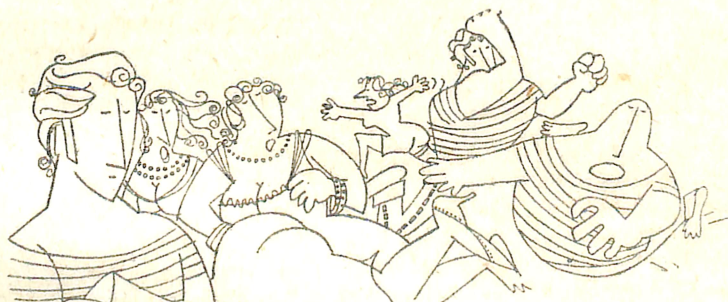
ERKEKLER: KARILARINIZA SAHİP OLUN!..

★

ŞEHRİMİZDEKİ SON KADIN DA KAÇIRILDI...

★

YEŞİL RAPTİYE ŞEHRİNDE KORKUNÇ BİR KADIN BUHRANI BAŞ GÖSTERDİ..

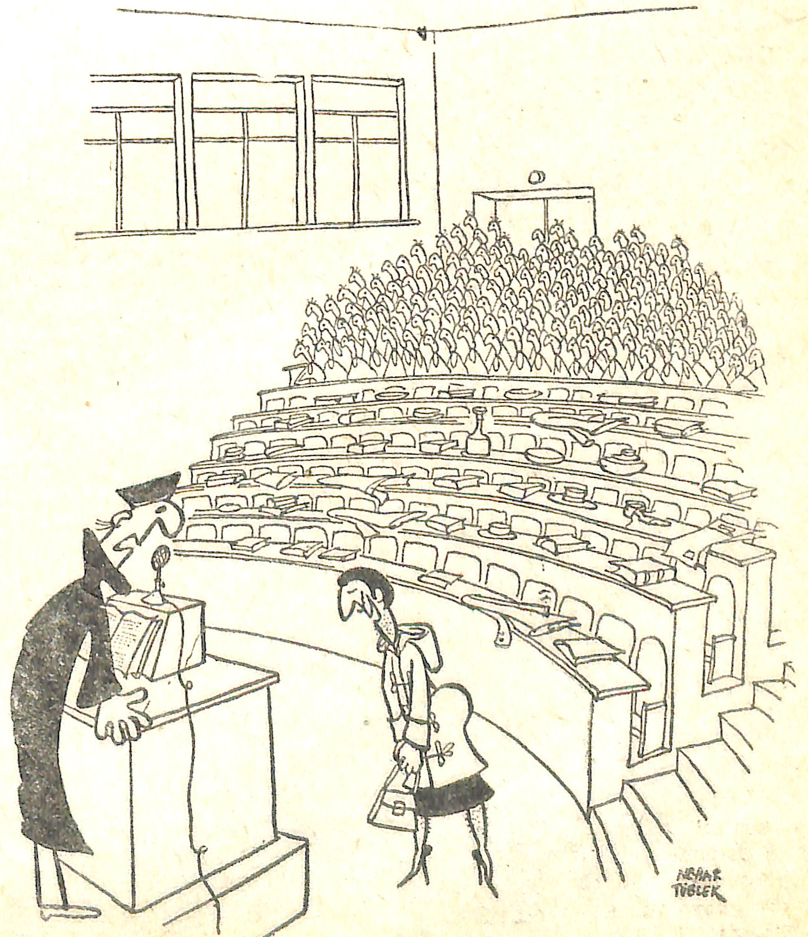
KAÇIRILAN Kadınlar...

Bu meraklı macera, usta çizgisini tatlı bir mizahla birleştiren EFLÂTUN NURİ'nin fırçasından doğdu..

EŞSİZ BİR ÇİZGİ — ROMAN

Pek yakında AKBABADA

Hukuk Fakültesinde erkek öğrenciler, kız arkadaşlarına ön sıralara kitap, şapka, palto koyarak yer ayırıyorlar... (Gazeteler)

— Ne yapayım üstadım, ön sırada oturmak için bu kılığa girmekten başka çare bulamadım!..

Biz insanlar

★ AZİZ NESİN ★

Çok eskiden, çok yeniden, ileriden, geriden, öte yandan, beriden, dünden, yarından hem ben doğmadan önce hem ben öldükten sonra, yeryüzünün bir yerinde bir Kent vardı, bu Kentteki evlerden bir ev vardı. Bu masalı okuyanlar, anlatanlar, dinleyenler, hangi yüzyılda, hangi ülkede yaşıyorlarsa, sözünü ettiğimiz bu Kent'te o yüzyılda vardı, O ülkede kurulmuştu. Benden önce, benden sonra bu masalı okumuş olanlar, okuyacak olanlar hangi dili konuşuyorlarsa, o Kent'te yaşayanlar da o dili konuşuyorlardı.

Her ne olduysa bir sabah saat sekizde o evdeki erkek uyanınca oldu. Adam yatağının içinde, gözlerini oğuşturarak uyandı, gerindi. Bir de baktı ki, başını koyduğu yastıkta korkunç bir baş var. Bu baş, ne insan başı, ne hayvan başıydı. Bu, görülmedik, duyulmadık bir canavar başıydı. İri manda gözleri alnının üstünde yumulmuştu. Domuz burnundan körük açılır kapanır gibi soluyordu. Kulakları, eşek kulağıydı. Yüz kere büyümüş bir kartal pençesiyle, bir köpek kuyruğu, yorganın altından dışarı çıkmıştı

Oysa erkek, akşam bu yatağa karısıkla beraber girmişti. Otuz yıldır. bölüştüğü yastığı yine dün gece karısıyla bölüşmüştü.

Adam, gözlerini açıp ta, koynunda korkunç bir canavarın yattığını görünce, iki kolunu açıp ken, dini, arkasındaki duvara atarak, sesi çıkabildiğince bağırdı. Uyuyan canavar, bu sesten sıçradı,

— Ne oluyorsun kocacığım? diye sordu. Canavar, insan gibi konuşuyordu. Hem de sesi, karısının sesiydi. Yalnız karısının sesi, her zamapkinden daha yumuşak, daha tatlıydı, çok daha güzeldi.

Canavarın, karısının sesiyle konuştuğunu duyan Adam don -gömlek yataktan fırladı. Odanın köşesine kaçıp büzüldü. Üzerinde pembe jarseden bir kombinezon olan Canavar da yataktan kalktı. Bu, Canavar değil, bir dev anasıydı. İki memesini, iki un çuvalı gibi omuzlarına atmıştı. Saçları, cadı karıların saçları gibi baca süpürgesine benziyordu. Korkudan titreyen Adama doğru sağ pençesini uzatıp,

— Neyin var kocacığım, neyin var? diye sordu.

Ah, ne de tatlı, içe işleyen bir sesi vardı bu dev anasının Adam, bu korkunç dev anasını görmemek için, iki elini yüzüne kapayıp, çığlık çığlığa bağırmağa başladı.

Birden yatak odasının kapısı açıldı. İçeriye üç yabancı yaratık girdi. Bunlar iki insan ayağı üzerine kalkmış, üç Boa yılanına benziyordu. Derileri pul puldu. Ama tam yılan da değildi bunlar. Tüylü uzun kulakları vardı. Birinin kıtık kıtıy saçları omuzlarına dökülmüştü.

Adam bu üç yabansı yaratığı görünce gözleri yuvalarından uğrayarak,

--- Yetişin!. diye sesi çıktığınca bağırdı. Kıtık saçlı olanı,

— Babacığım, babacığım... diye Adama doğru uzanıyordu. Sonra

— Baba, babacım... Neyin var? diye Adama sokuldular.

Adam korku ve şaşkınlık içindeydi. Yılan, katır, insan karışığı bu üç yabansı yaratık, tıpkı kendi çocuklarının sesiyle konuşuyorlardı.

Adam kendini kapıya doğru atarak,

— Annee!... diye bağırdı. Yaşı seksen sularında bir annesi vardı. İçeriki odadan,

— Ne var oğlum? diye annesinin sesi geldi. Adam, sesin geldiği kapıyı açınca az kalsın oraya düşüp bayılacaktı. İçerde insan suratlı, uyuz inek göğdeli, yaralar içinde bir canlı vardı.

— Ne var oğlum?

Ağzı ensesinden açılmış, burnu alnının ortasında duran inek göğdeli canlı, tıpkı annesinin sesiyle konuşuyordu.

Adam koşup elbiselerini giymeğe gitti. O elbiselerini çabuk çabuk giyinirken, dev anası, üç yılana benzer yaratık, bir de bu ineksi canlı dört yanını çevirmişler,

— Söylesene canım, neyin var? diye soruyorlardı.

Dev anası kılığındaki karısı,

— Neden bize öyle korkulu korkulu bakıyorsun? diye sordu.

Kıtık saçlı yılan bozması da,

— Babacığım, neden titriyorsun? diye sordu.

Adam,

— Çekilin, gidin! diye bağırdı.

Kendini dar sokağa attı. Ama ne o? Sokakta da o günecek hiç görmediği yabansı yabansı yaratıklar vardı. Bunlar ne tam bir hayvan, ne de tam bir insandı. Fil vücudünün üstüne bir gergedan başı gelmiş oturmuş. Kuyrukları yılan gibi uzanmış, sırtlan başlı mandalar. Orangoton yüzlü, deve göğdeli yaratıklar. İnek kadar şişmiş, löp löp sıçrayan, insan başlı kurbağalar. Sokakları işte bunlar doldurmuştu. Yeryüzünün bütün hayvanlar bahçesi boşalsa yine böyle olmazdı. Çünkü bunlar hayvan da değillerdi.

Adam büyük korku içinde, elleri başında sokaklarda koşmağa başladı. Ama bu iğrenç, bu korkunç yaratıklar arasından bir türlü kurtulamıyordu. Koştu, koştu, soluğu kesilenedek koştu. Çalıştığı dairenin merdivenlerinden çıktı. Daireyi de bu iğrenç yabansı yaratıklar doldurmuştu. Odasına kendini attı. Masasının başına geçip sandalyesine oturdu. Zile basıp odacıyı çağırdı. İki insan ayağı üstünde, köpek başlı bir hindi içeri girip,

— Buyrun efendim... dedi.

Adam,

— Çıldıracağım, çıldıracağım... diye bağırdı.

İçeri giren hindimsi yaratık,

Neden efendim, bir şeye mi canınız sıkıldı? Diye sordu.

Bu ses, çok iyi tanıdığı, her zamanki odacısının sesiydi. Görmemek için gözlerini kapayarak,

— Çabuk, bana Bayan F... yi çağırın! dedi.

Devemsi yaratık,

— Başüstüne, dedi, çıktı.

Bayan F... Adamın deli gibi sevdiği bu dairenin daktilosuydu.. Güzellikte üstüne olmayan bir kızdı. Biraz sonra kapı açıldı. İçeriye derisi yapış yapış ıslak bir fok balığı girdi. Ama dört tane köpek ayağı, arkasında da çok büyük horoz kuyruğu vardı.

Adam bunu görünce elini yüzüne kapayıp,

— Sen kimsin? diye bağırdı.

Fokumsu yaratık,

— Beni istemişsiniz... dedi.

Çılğına dönen Adam kapıdan fırlayıp Umum Müdürün odasına daldı. Masada, başka bir iğrenç canavar oturuyordu.

Ters yüzü döndü.

— Yoksa düş mü görüyorum, düş mü görüyorum? Uykuda mıyım? diye söyledi.

Kendini sokağa attı. Yine o canavarlar, o yabansı yaratıklar, devleşmiş örümcekler, deve iriliğinde çıyanlar, insan kafalı akrepler. Kaz ayakları üstünde timsahlar.

Adam,

— Kurtarın beni, kurtarın beni!, diye bağırarak sokaklarda çılğınca koşmaya, çırpınarak kendini ordan oraya atmaya başladı. Koştukça koşuyor, bağırdıkça bağırıyordu.

Onu böyle bağırıp koşarken gören bütün yabansı yaratıklar ardına düşmüşlerdi. Adamı yakalamak için kovalamağa başlamışlardı. Adam kaçıyordu. Önüne bir sırtlan çıkıyor, Adam yakalanmamak için ona bir şaşırtmaca verip yine kaçıyordu. Bir yaban domuzu çelme atıyor, yuvarlanan Adam yerden fırlayıp yine kaçıyordu. Bir yandan da,

— Beni kurtarın; Yetişin!...

diye bağırıyordu.

Kentin sokaklarında bir kovalamaca saatlerce sürdü. En sonunda Adam, yorgun, bitik, dingin bir durumda bir çıkmaz sokakta kıstırdılar. Yanını yöresini kuşatan insan - hayvan kırması azmanlar,

— Vah vah, çıldırmış zavallı!...

diye söyleniyorlardı.

Adamın elini kolunu, ayaklarını halatla sıkıca bağladılar... Bu da yetmedi. Ayrıca eline kelepçe, ayaklarına zincir vurdular. Adamı

bir arabaya atıp, büyük bir yapı önüne getirdiler. Kapıda «Akıl hastalıkları Hastanesi» yazılıydı. Adamı içeri sokup kapısında «Baştabib» yazılı bir odaya aldılar. Adam,

— Beni kurtarın... Bir insanoğlu yok mu? Beni kurtarın! diye inliyordu.

İçeriye, üstünde ak doktor gömleği olan korkunç yüzlü, deve ayaklı, yengeç göğdeli bir yaratık girdi.

—Çözün!... dedi.

Adamı, iplerinden, zincirlerinden çözdüler. Adam, sırtını odadakilere dönüp başını dizlerine kapadı. Ak gömlekli yaratık, yumuşak bir sesle,

— Neyiniz var? diye sordu.

Büzülüp kalmış olan adam, başını dizlerinden kaldırmadan,

— Hiç bir şeyim yok! dedi.

— Neden bana bakmıyorsunuz?

Adam, bu sabah gözünü açtıktan sonra başına gelenleri anlattı, sonra da,

— İnsanlar nerde, insanlar nerde? Ben insanı arıyorum diye inledi.

Ak gömlekliden gülmeğe benzer bir ses çıktı,

— Anladım, anladım, dedi, sizi çabuk tedavi edeceğim.

Bunu söyledikten sonra yanındakilerden koca bir kaplumbağaya,

— Kızım, BEN aynasını getirin! dedi.

Kocaman iki domuz sırtlan karışığı yaratık büyük bir ayna getirdiler. Ak gömlekli, büzülmüş, gözlerini yummuş oturan adama,

— Karşınızdaki aynaya bakınız!. dedi.

Adam, karşısındaki aynaya baktı. Aynada, bu sabah gözünü açtığından beri gördüklerinden çok daha korkunç, çok daha iğrenç bir hayâl vardı. Bu bir yaralı insan suratıydı. Yaralardan kanlar, irinler akıyordu. Dişleri uzamış, işi çenesinden aşağı sarkmıştı. Eşek kulakları, fincan iriliğinde patlak gözleri, tepesinden dallı boynuzları vardı. Derisi pul pul, göğdesi çok irileşmiş zehir yeşili renkli bir kertenkeleydi.

Adam, gördüğü bu çok iğrenç, korkunç hayâl karşısında korkudan öyle bir haykırdı, sonra da yere düşüp bayıldı. Bir süre baygın yatırıktan sonra, gözlerini açıp, yorgun bir sesle,

— Ben neredeyim? diye sordu.

Ak gömlekli doktor,

— Burdasınız, hastanede, dedi, nasılsınız, iyi misiniz?

Adam gülümseyerek,

— Teşekkür ederim doktor bey, çok iyiyim... dedi.

Doktor,

— Bundan sonra aradığınızı bulmak için, kendinize bakın! dedi.

Doktorun yanında iki güzel asistan kız vardı. Adam onlara da teşekkür edip ordan ayrıldı. Yollarda, her zamanki insanlar vardı. Akşamacak dairesinde çalıştı. Sonra evine gitti. Karısına,

— Nasılsın karıcığım? dedi.

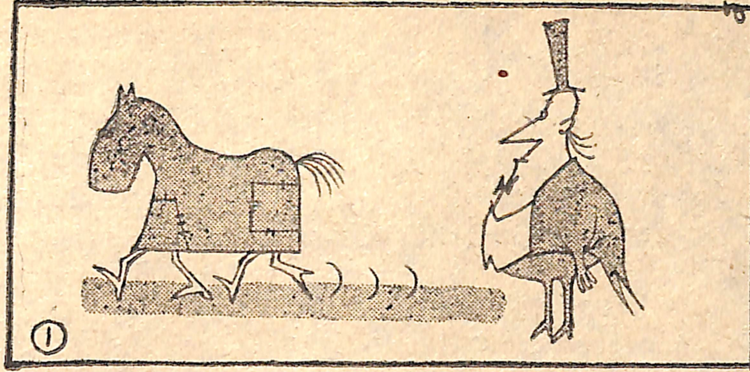
Çocuklarını öptü. İçerden bir ses duyuldu:

— Nasılsın oğlum.

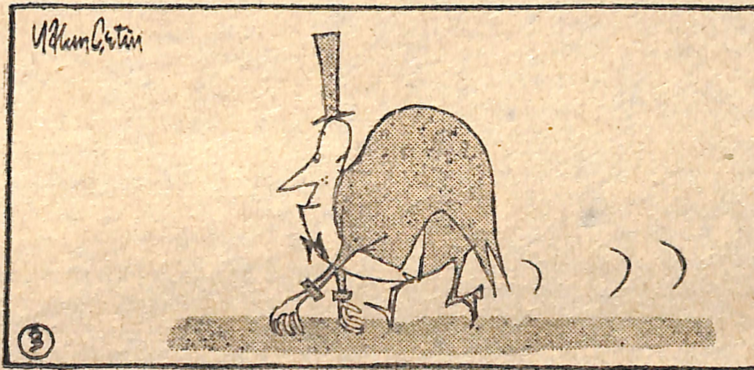
Adam cevap verdi:

— İyiyim anneciğim. Sen de iyisin ya?...

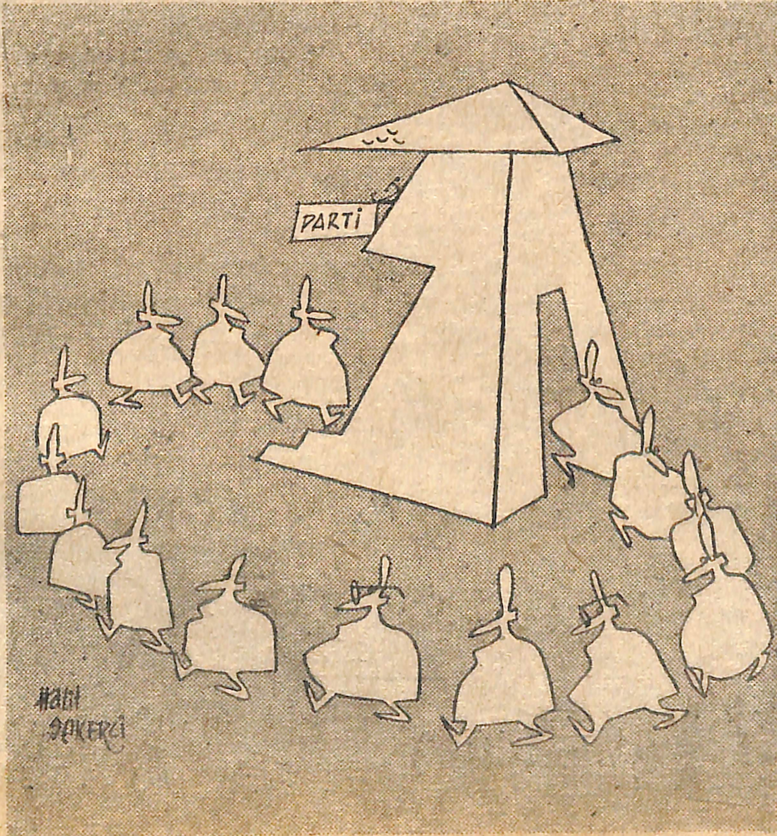
Aziz NESİN

ÖZENTİ!..

PARTİLERE KAYDOLANLAR ARTTI!..

Leyleğin Ömrü

Her hafta size bir fıkra vereceğiz. Bu fıkraların ötekilerden bir farkı olacak: Sahici oluşları...

Yahya Kemal'ler, Süleyman Nazif'ler, Halil Nihat'lar, İbnül Emin'ler, Mahmut Kemal'ler bu sütunda, zarif sözleri, ince nükteleriyle birer geçit yapacaklardır.

Bu köşeye «Leyleğin Ömrü» başlığını uygun bulduk... Atalarımız: Leyleğin ömrü lâklâkla geçer dememiş mi?

Kuntay'ın paltosu!

Mithat Cemal Kuntay, daima güzel ve daima parasız yaşadı. Tramvaya değil, otomobile bindi. Sobalı evde değil, kaloriferli apartmanda oturdu. Ama, hiç bir zaman zengin olmadı. Bugün kazandı, bugün yedi.

Bir kış akşamı, Abdullah Efendi lokantasından çıkıyordu. Paltosunu giyerken, müessesenin sahibi ve üstadın dostu Hikmet Bey:

— Aman beyefendi, dedi, bu ne?...

Hayretle gösterdiği şey üstadın paltosu idi: Astar parça parça olmuş, kol ve cep kapakları akmıştı.

Mithat Cemal, yalancı bir öfkeyle:

— Elbet, dedi, her gün Abdullah Efendide yemek yiyenin akıbeti budur!

ONBAŞI

Küçük Bir KAZA

ADNAN VELİ

Semih, Feriha'nın Ayazpaşa'da yapılacak nişan törenine yetişmek için Teşvikiye durağından bir dolmuşa atladı, şoförün yanına oturdu. Arkada üç kişi daha vardı. Araba hızla kalktı. Nişantaşı yolu oldukça tıkanıktı. Şoför, eğilip, eğilip pencereden dışarı baktı. Yol boyunca, tramvaylar, taksiler, otobüsler sıralanmıştı. Beklemekten fayda çıkmıyacağını görünce, birdenbire gaza basarak önünde duran tramvayı solladı ve hızla ilerlemiye başladı. Tam o sırada, karakol sokağından koca bir kamyon, caddenin ortasına fırlayıverdi. Aceleci şoför, çok sıkı bir fren yapmasına rağmen, çarpışmaya mâni olamadı ve taksi, kamyonun ön çamurluğuna şiddetle bindirdi. Otomobilin içindekiler, birbirlerine geçmişlerdi. Şoför, direksiyona abandığı için kendini ucuz kurtardı. Ama Semih alnını ön cama şiddetle çarptı. Arkadakiler de birbirlerinin üstüne yığıldılar. Semih, ufak bir sersemlik geçirdi, ama kendini çabuk topladı:

— Korkmayın, korkmayın... Bir şey yok... Diye mırıldandı. Hafif atlattık.

Şoförün gözleri korkudan büyümüştü:

— Kimseye bir şey oldu mu? diye endişeyle sordu.

Çarpışma yerinde, bir dakikanın içinde büyük bir kalabalık toplanıvermişti. Taksinin ön tarafı da hurdahaş olmuştu. Kalabalığın arasından bir polis çıkageldi. Suçlu şoföre sokulup:

— Ehliyetini ver, dedi.

Şoför ehliyetini uzattı. Polis, arabanın içindeki yolculara bakıp:

— Yaralanan var mı? diye sordu. Bereket, yaralanan yoktu.

Semih:

— Hayır, hiç kimseye bir şey olmadı. Bereket versin hafif atlattık, dedi.

Polis, onu tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Sen kendi suratının halini görüyor musun?... dedi.

Semih, elini yüzünde gezdirdikten sonra:

— Ne varmış suratımda? diye sordu.

— Burnundan kan geliyor be!..

— Burnumdan mı?... Belki. Ama önemli değil bence...

— Orası bize ait... İşin önemini sen takdir edemezsin. Arkadaşlar, siz de arabadan inin... Karakola kadar gitmeye mecburuz.. Hadi şoför efendi, sen de gel...

Yolcuların bazıları itiraz edecek oldu. Ama polis kimseyi dinlemiyordu. İki vasıtanın şoförü ile dört yolcuyu önüne katıp karakola getirdi. Komiser, içeriye girenlerin yüzlerine uzun uzun baktıktan sonra Semih'e döndü:

— Burnunu sil, dedi.

— Zararı yok, komiser bey... Her insanın burnu kanayabilir. Bizi karakola niçin getirdiniz?..

Polis memuru söze karıştı:

— Beyim, ufak bir kaza oldu ama, gene de ne olur ne olmaz diye ben bunları toplayıp getirdim. Biz vazifemizi yapalım da...

— Tabiî, tabiî...

Semih, nişana yetişemiyeceği için sabırsızlanıyordu:

— Komiser bey, dedi. Benim hiç bir şikâyetim yok ki...

— Canım, senin şikâyetin yok ama, sonunda ne çıkacağını sen nereden bileceksin?...

— Ne gibi ne çıkacağını?. Ben dâvacı olmuyorum ki...

— Sen dâvacı olsan da, olmasan da seni bir kere muayene ettirmeye mecburuz.

— Ama benim çok acele işim var...

— Ona ben karışmam...

— Rica ederim, beni bırakın da gideyim...

— Olamaz efendim, olamaz... Ya yarın bir beyin kanamasından gidecek olsan, biz ne cevap veririz?... «Yaralıyı niçin muayeneye yollamadınız?» derlerse, biz ne deriz?...

— Ben yaralı filân değilim ki..

— Burnun kanıyor ya... Bizim için lâzım olan da o...

— Ama ben çok acele...

— Olamaz dedik efendim... Bekle biraz...

— Peki beni kim muayene edecek komiser bey?...

— Nöbetçi doktor kim ise o muayene edecek...

— Nöbetçi doktor nerede?...

— Sıraselvilerdeki İlk Yardım Hastahanesinde...

— İyi ya, oraya gidip muayene olurum ben...

— Fezlekeni yazalım... Bekçi ile beraber gidersin...

— Ama lûtfen çabuk yazın şunu...

— Yahu resmî dairenin işine ne diye müdahale edersin sen?... Fezlekeni yazsak bile daha bekçi gelmedi...

— Ne zaman gelir bekçi?...

— Biraz sonra gelir...

— Başka biriyle gitsem...

— Karakolda başka adam var mı?... Herkes vazifede...

— Ama çok acele bir işim...

— Hâlâ söylüyor be... Sen şöyle çekilsene bakayım kenara... Niyazı efendi... Sen öteki arkadaşları içeriye al da, tahkikatını yap. İfadelerini alıp, dâvacı değillerse, hepsini serbest bırak. Yalnız şoförleri alıkoy... Bu beyi de muayeneye yollıyacağız... Bir evrak hazırlayıver, muayene için...

— Başüstüne beyim...

Hepsi birden evrak odasına geçti. Semih, sabırsızlıktan yerinde duramaz olmuştu. Beyoğlundan çiçek yaptırdıktan sonra saat dörtte Ayazpaşadaki nişana yetişecekti. Halbuki muayeneye gidince nişana yetişmesi kabil olmıyacaktı. Üzgün bir halle, evrak odasındaki tahta sıranın üstüne yerleşti.

Yazılar yazıldı ifadeler alındı. Evrak imza edildi. Saat altıya doğru bekçi geldi. Durum ona da anlatıldı. Bekçi evrakı cebine yerleştirdi. Semihi de yanına katıp yola çıktı. Semih bir teviye:

— Biraz kımılda hemşerim, diyordu. Benim acele işim var...

— Len oğlum, sırf acele iş sende mi olur?.. Benim zabahtan beri dabanlarımın altında bi torba samırsak döğüldü. Goşa goşa gitmenin ne mecpuriyeti varmış?... Hastanada zabaha gader tohtur var...

— Ama benim de çok acele işim var...

— İşine azcık geç git...

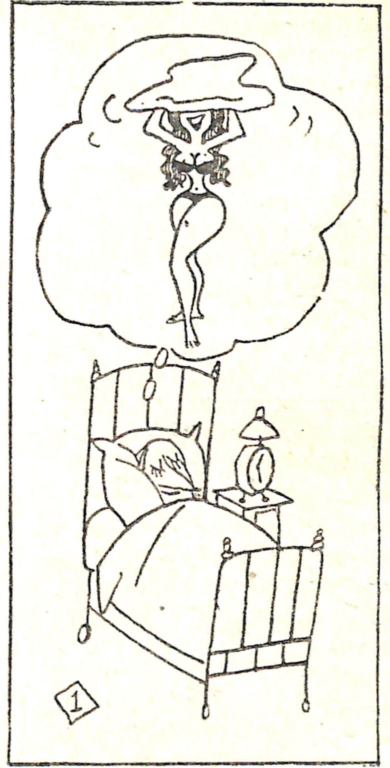
— Dur bakalım, sen ne tarafa doğru yürüyorsun?... Otomobiller bu tarafta...

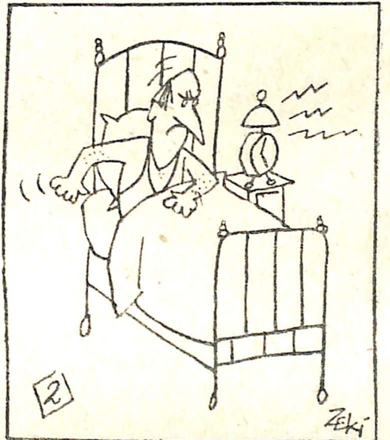
— Maşallah beyime... Dimek sana hüsosî taksi dutcez, eyle mi?. Vay müsü vay... Taksim'ecek yürüyemen besbelli...

— Canım otomobilin parasını ben vereceğim...

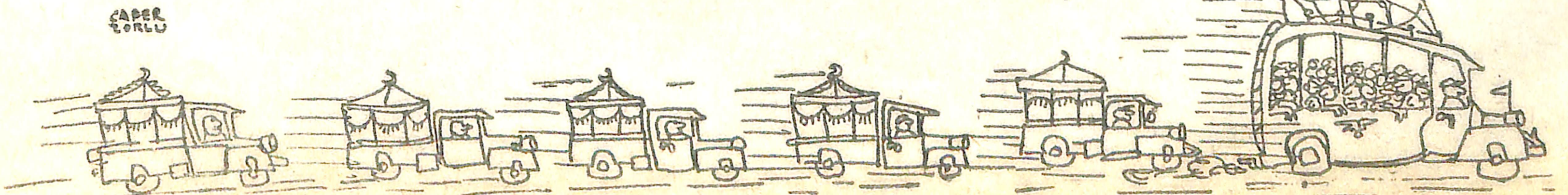
— Şincik olur... Yörü tomofile öyleysem...

Bir taksiye binip Sıraselvilerdeki İlk Yardım Hastahanesine geldiler. Epi arayıp sorduktan sonra nöbetçi doktoru buldular. Gençten yakışıklı bir delikanlıydı. Bekçi:

YAZISIZ

Anadolu yollarında otobüs kazaları devam ediyor... (Gazeteler)

— Tohtur bey, mâyeneye adam getirdim, dedi.

— Evrak nerede?...

— Buyur beyim...

Doktor, kâğıdı okuduktan sonra başını kaldırdı:

— Polis karakolu bize resen muayene için adam yollıyamaz, dedi. Bu yazının savcılık tarafından yazılması lâzım...

— Beyim, bu zahattan sonra savcıyı nirde bulurum ben?...

— Nerede bulursan bul... Onu da ben mi düşüneyim...

— Bu efendinin işi aceleymiş de...

— Usulsüz iş göremem ben . O kadar söylüyorum...

Bu itiraza Semih de bir şey diyemedi... Bekçi ile beraber hastahaneden çıkıp gene bir otomobille Nişantaşı karakoluna geldiler. Durumu komisere anlattılar. Komiser:

— Yahu bunlar da her gün yeni bir usul çıkarıyorlar, dedi. Şimdiye kadar bizim tahriratımıza göre rapor veriyorlardı.

Semih'e döndü:

— Kusur bizden gitti delikanlı, dedi. Sen kendi kaderine küs...

Öteki hiç cevap vermedi. Yalnız, saatine baktı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Artık nişana yetişebilmesi imkânsızdı. İster istemez boynunu büktü. Komiser, polis Niyazi efendiyi çağırdı:

— Şu evrakın müddeiumumiliğe yazılması lâzımmış. Sen ona göre düzeltiver de beyi oraya yollıyalım.

— Başüstüne beyim.

Yeniden evrak yazıldı. Yeniden bekçi vazifelendirildi. Yeniden taksi tutuldu.

Semih'le bekçi Beyoğlu Müddeiumumiliğine geldikleri vakit, binanın kapısı kapalıydı. Demirkapıyı epice vurdular. Gece bekçisi açtı:

— Ne istiyorsunuz, dedi.

— Mütteyi umumu istiyoruz...

— Len bu zahatta mütteyi umum bulunur mu?...

— Acele iş için geldik...

— Acele iş için gelen atliyedeki mütteyi umuma gider. Bura gündüzleri çalışır...

— Ne zaman gelcez?...

— Zabahtan erken ilen gelin...

Bekçi, Semih'e döndü:

— Yörü hemşerim, dedi. Senin bugün nasibin yok...

— Peki ama, Adliyedeki müddeiumumiye gidelim...

— Evrak burıya göre yazılmış. Adliye seni gabul itmez.

— Ne yapacağız peki?...

— Yörü garakola...

Gene bir taksiye binip Nişantaşı karakoluna geldiler. Komiser yemeğe çıkmıştı Dokuza doğru geldi. Semih boynunu bükmüş, yapılacak bir şey kalmadığını anlamıştı.

Komiser, biraz da acıyarak:

— Delikanlı yarına kadar dişini sıkacaksın, dedi. Şu kanape rahatçanadır. Orada kestirirsin. Seni fazla rahatsız etmezler. İstersen sana şuradan bir sandoviç aldıralım. İki de portakal yedin mi, karnın bal gibi doyar...

— Mersi... Bir şey istemem...

— Sen bilirsin... Bizden sana insaniyetlik... Kabul edip etmemek senin bileceğin iş...

Semih o gece tahta iskemlenin üstünde sabahı etti. Sabaha kadar iki paket de sigara içti. Saatlerin bir an evvel ilerlemesini, sabahın olmasını bekliyordu. Sekize doğru komiser uyandı. Fakat evrak akşamdan hazır olduğu için, yaralıyı bekletmeye sebep yoktu. Saat sekiz buçukta, Semih başka bir bekçi ile yola çıktı. Beyoğlu savcılığına gene bir taksi ile geldiler. Müddeiumumilikteki evrak memuru bekçinin uzattığı kâğıdı inceledikten sonra:

— Nişantaşı karakolu bize doğrudan doğruya evrak gönderemez, dedi. Orası herhalde Beşiktaş emniyet âmirliğine bağlıdır. Orası bize tezkere yazsın, biz de yaralıyı muayeneye gönderelim...

— Nitcez şincik?...

— Oğlum, al yaralıyı karakola götür. Oradan Beşiktaşa sevkedersiniz.

— Gumser bey burıya yolladıydı...

— Bak hâlâ konuşuyor be.. Ben sana ne dedimse sen onu yap...

İster istemez geriye döndüler. Bir taksi ile Nişantaşına geldiler. Komisere durumu anlattılar. Komiser:

— Yarabbi sen bilirsin, dedi. Her gün yeni bir usul icat ediyorlar. Ne yapalım, kusura bakma kardeşim. Kabahat bizim değil...

— Estağfurullah komiser bey...

Beşiktaş Emniyet Âmirliğine hitaben yeni bir tezkere yazıldı.

Semihle bekçi gene bir taksiye atlayıp Beşiktaş Emniyet Âmirliğine geldiler. Emniyet âmirinin kapısı önünde resmî elbiseli bir polis memuru duruyordu. Bir bekçiye, bir de Semih'e baktı:

— Ne istiyorsunuz? dedi.

— Mâyeneye adam getirdim, memur bey...

— Ne muayenesi?...

— Tomofil yaralaması...

— Şu karşıki evrak odasına gir. Kaydını yapsınlar. Tezkeresini de yazsınlar. Muayeneye götürürsün...

— Başüstüne memur bey...

Odaya girdiler... Evrak memuru, zayıf, kara kuru bir adamla yaşlıca bir kadının ifadelerini alıyordu. Yarım saat kadar bekledikten sonra, polis, yeni gelenlere döndü:

— Evrakınızı verin, dedi.

Kâğıtları bir hayli inceledikten sonra:

— Ben şimdi sizin evrakınızı yazarım ama, imza için nasıl olsa bekliyeceksiniz...

— Neden bekliyeceğiz efendim?

— Âmir bey cenazeye gitti. Namazdan sonra gelir...

Semih iyice üzgündü:

— Ne şanssızlık yârabbi, diye mırıldandı... Polis bunu duydu:

— Cenazenin şansla alâkası olur mu?... Cenabı Allah ne zaman can alacağını öncede haber verecek değil ya...

— Haklısınız efendim...

Gene beklediler... Emniyet Âmirliğine girip çıkanların haddi hesabı yoktu.

Saat üçe doğru Emniyet Âmiri geldi. Evrakı imzaladı. Semihle bekçi, Beşiktaştan bir taksiye atlayıp, Sıraselvilerdeki İlk Yardım Hastamanesine geldiler. Nöbetçi doktoru bulmak epice zor oldu. Evrakı bu sefer de geri çevirirlerse, Semih çileden çıkacaktı. Hırsından eli ayağı titriyordu.

Doktor, kâğıtları inceledikten sonra:

— Neniz var? diye sordu.

Semih'in eli ayağı titriyordu. Biraz isyankâr:

— Hiçbir şeyim yok, dedi...

— Niye bu kadar sinirlisiniz?..

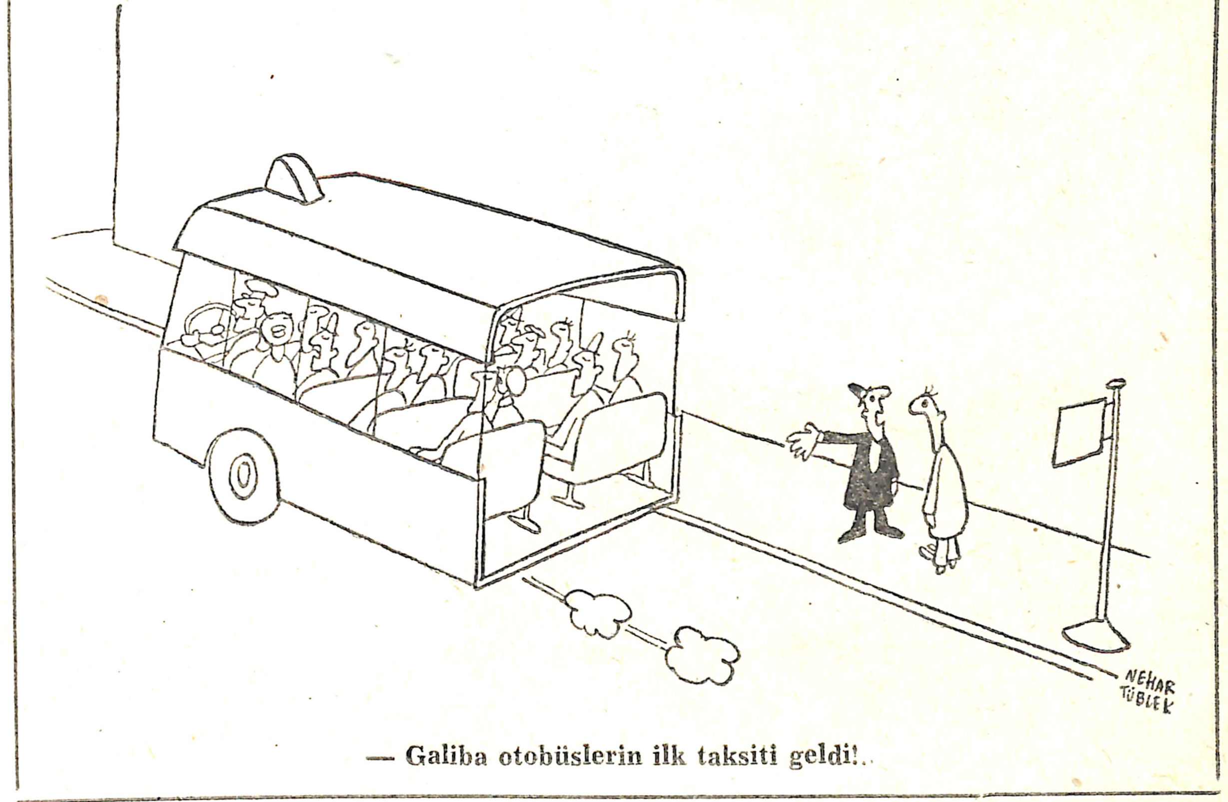
— Hiç... Siz lûtfen çabuk raporu yazın...

Ve doktor raporunu yazdı:

«Bir otomobil kazası geçirdiği için burnundan yaralandığı ifade edilen Semih Candotlu isimli şahsın hastahanemizce yapılan muayenesinde, burnuna ait her hangi bir ârıza görülmemekle beraber kazadan doğan heyecan saikasiyle asabi buhran tezahürleri tesbit edildiğinden, mumaileyhin on beş gün müddetle adlî tıpta müşahede altına alınmasına lüzum görüldüğünü bildirir rapordur.»

Semih ağlamıya başlamıştı...

Adnan VELİ

Japonya, taksitle otobüs veriyor... (Gazeteler)

— Galiba otobüslerin ilk taksiti geldi!..

Sadaka!

Koltuk değneğine dayanarak zorlukla yürüyen tek ayaklı dilenci:

— Affedersiniz dedi. Bir ayağını kaybetmiş bir adama yardım etmek istemez misiniz?

Yolcu, yoluna devamla:

— Maalesef diye cevap verdi. Yanımda yedek ayak taşımak adetim değildir.

— Arkadaşlar, kurtulabilmemiz için içimizden birinin sandalı terketmesi lâzım!..

İsraf!

İhtiyar kadın dilencinin tabağına biçare bir peni attı, sonra sordu:

— Zavallı adam! Söyleyin bana bütün paranızı nasıl kaybedip de bu hallere düştünüz?

Dilenci, kadını şöyle bir süzdü ve:

— Ben de aynen sizin gibi yapmıştım hanımefendi dedi. Bütün paramı ihtiyacı olanlara dağıtmıştım...

Natürmort!

Ressam önünde boş ve hazır vaziyette duran kanavaya baktı ve arkadaşına:

— Bir natürmort çizmek istiyorum dedi; ama vazo, meyve, çiçek ve bina yapmaktan bıktım artık! Değişik bir şey olmalı...

Arkadaşı:

— O halde dedi lokantada, garsondan hesap listesini almakta olan bir İskoçyalı resmi çiz...

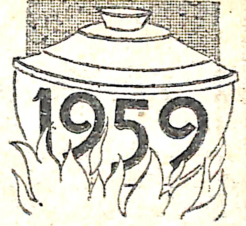
Pazarlık!

Sarı bukleli saçları, pembe yanakları ve mavi gözleriyle öyle şirin bir bebekti ki, onu görmeye gelmiş olan yaşlı hala dayanamadı:

— Ciciko... diye bağırdı. Halana bir öpücük verirsen sana tam on sent var!...

Küçük yan yan bakıp:

— Olmaz dedi. Hint yağını içmem için bile annem bana bunun iki mislini veriyor.

YEMEK LİSTESİ

Bugün, orta halli bir ailenin günlük yemek listesini takdim ediyoruz:

SABAH KAHVALTISI:

Karı, koca, uyanır uyanmaz birbirlerini yemeğe başlıyacaklarından ayrıca kahvaltı yapmalarına hacet kalmıyacaktır.

ÖĞLE YEMEĞİ:

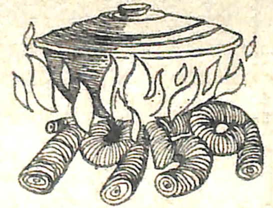
Erkek, bir simit alacak ve kahveci veresiye verdiği takdirde bir çay getirtip batıra batıra yiyecektir.

Kadın, kasap camekânlarında etleri, manav dükkânlarındaki meyveleri seyretmekten iştihası kaçacağı için bir şey yiyemiyecektir.

Çocuk, sabah derslerinde bir kaç sıfır yedikten sonra, öğle paydosunda bahçede futbol oynarken bir kafa, iki tekme, üç gol yiyecek ve adamakıllı dayacaktır.

AKŞAM YEMEĞİ:

Bütün aile, yağı az, tuzu, biberi çok papara yiyecektir!

Ecdat!

Meşhur bir sosyete kulübüne aza olabilmek için en mühim şart, çok asil bir aileden gelmek ve atalarını sıra ile sayabilmekti...

Bu kulübe yeni girecek olan bir centilmen, kendinden evvelkilerin verdikleri secerelere şöyle bir göz gezdirdi; bunlardan birinin soyu Jül Sezar'a, diğerininki Fransa Kralı 1 inci Fransuva'ya, öbürününki Firavun Ramses'e dayanıyordu...

Yeni aza adayı da oturdu, kendi asil soyunu altı sahife içinde özetleyiverdi.

Bu yazının üçüncü sahifesinin ortalarında şöyle yazılı idi: «O sıralarda dünya henüz yeni teşekkül etmekte idi...»

Dilenciler!

Gözünde siyah gözlük, elinde bir baston ve kolunda siyah puanlı sarı bant olduğu halde köşede duruyordu. Gelen geçen bu zavallı kör dilenciden sadakalarını esirgemiyorlardı. Yoculardan biri dilencinin teneke tabağına para atıp geçtikten sonra başını çevirip baktı. Bir de ne görsün! Kör dilenci gözlüklerini alnına kaldırmış parayı tetkik etmiyor mu? O zaman dayanamayıp geri döndü ve:

— Ayıp değil mi? dedi. Kör olmadığın halde kör taklidi yapıp herkesi kandırıyorsun...

Dilenci başını salladı:

— Hakkınız var! Fakat arkadaş hatırını kıramadım da... Burada her gün duran kör dilenci, güzel bir film varmış onu görmeğe gitti. Benden kendisine vekâlet etmemi rica etti... Aslında ben dilsizim beyim!

Dişleri!

Yeni doğan bebek için herkes bir şeyler söylüyordu. Misafir bir hanım:

— Aman dedi, şuna bakın; gözleri tıpkı babası...

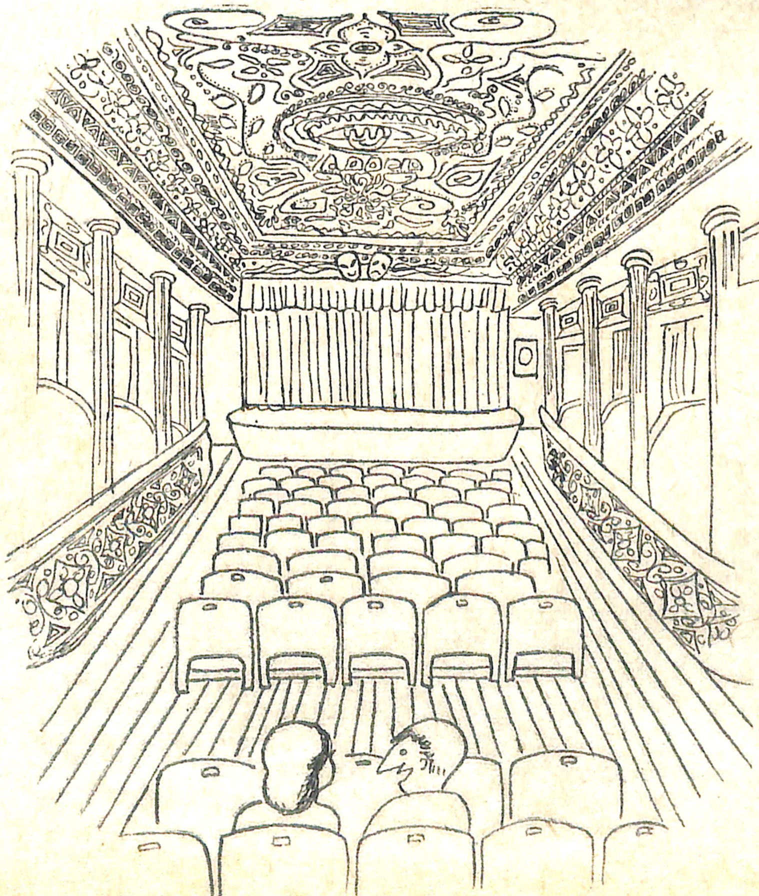
Baba gururla:

— Tabiî ya dedi. Ama bakın saçlarının rengi de tıpkı annesi değil mi?

Bir köşede somurtan küçük Peter ilâve etti:

— Dişleri de tıpkı büyük babası...

Sinemalar pahalılaştı (Gazeteler)

— Ama artık film seyretmemek yok!..

Öğünme!

Amerikalı bir avukat, Kanadalı bir doktor, İtalyan bir mimar ve Rus Komünist Partisi âzalarından biri karşılıklı öğünüyorlardı. Avukat:

— Hukuk en eski ilimdir diyordu. Kanunlar olmasa idi insan nesli bugünlere erişemezdi...

Doktor güldü:

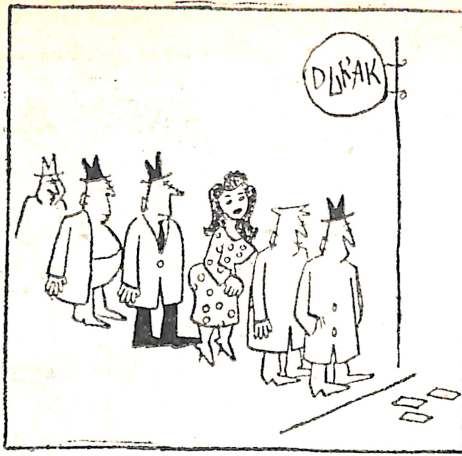
— Hıh! Salgınlar ve hastalığa kanun tesir eder mi acaba? Bence en eski ilim Tıp'tır.

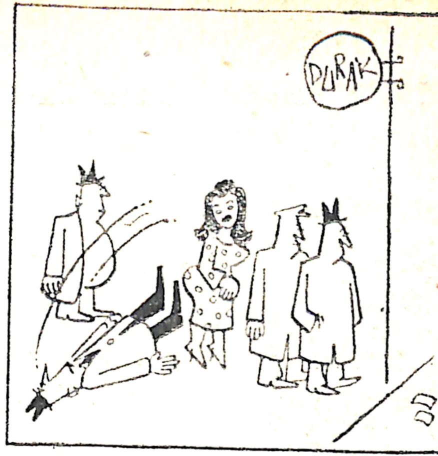
Mimar itiraz etti:

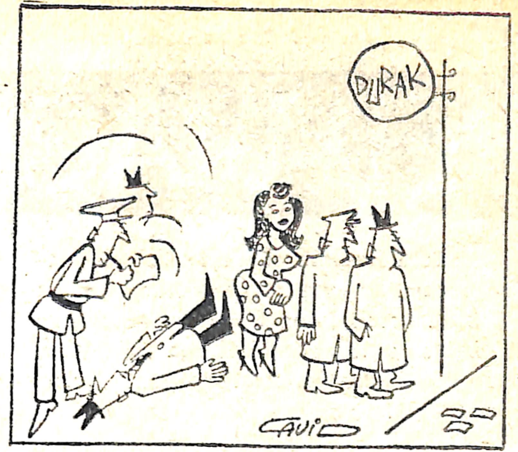
— Dedikleriniz doğru olabilir ama taa... ilk zamanları, Ademle Havvadan evvel kâinattaki karışıklığı düşünün! Bu karışıklığı ancak usta bir mimar düzeltmiştir.

Komünist Partisi üyesi güldü:

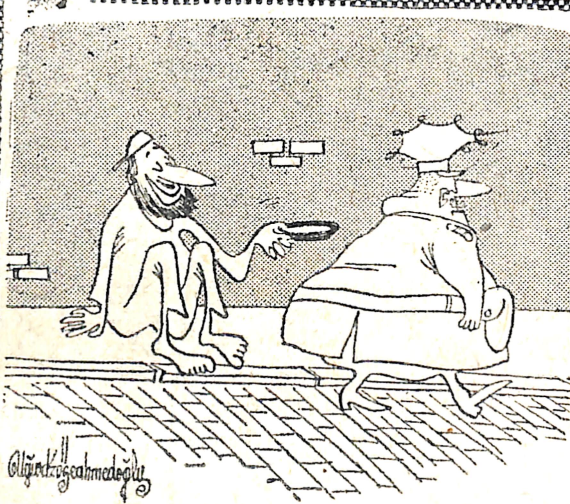
— O karışıklığı çıkarmış olan kimdi sanıyorsunuz acaba?

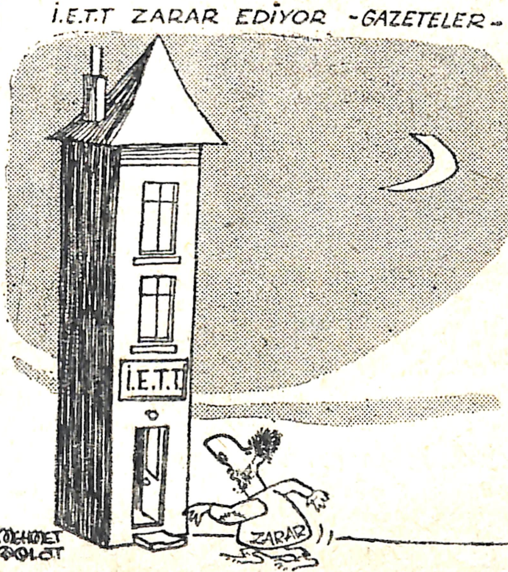

KUYRUĞU BOZANLARDAN BELEDİYE CEZA ALACAK -GAZETELER-

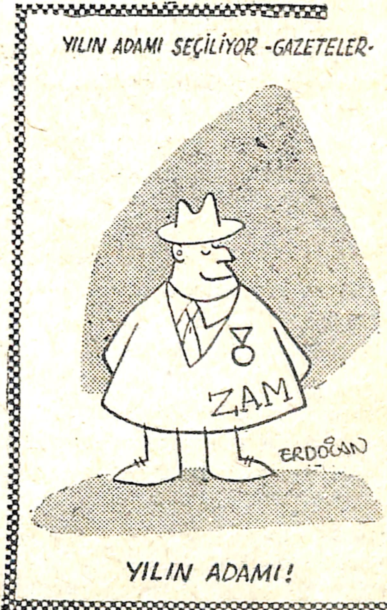
-ALLAH GÖRÜNÜR GÖRÜNMEZ C.H.P GEZİLERİNDEN KORUSUN BAYIM !..

İ.E.T.T ZARAR EDİYOR -GAZETELER-

-NİHAYET BİR AÇIK KAPI BULABİLDİM...

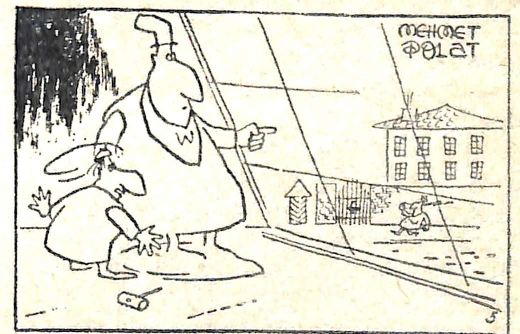
YILIN ADAMI SEÇİLİYOR -GAZETELER-

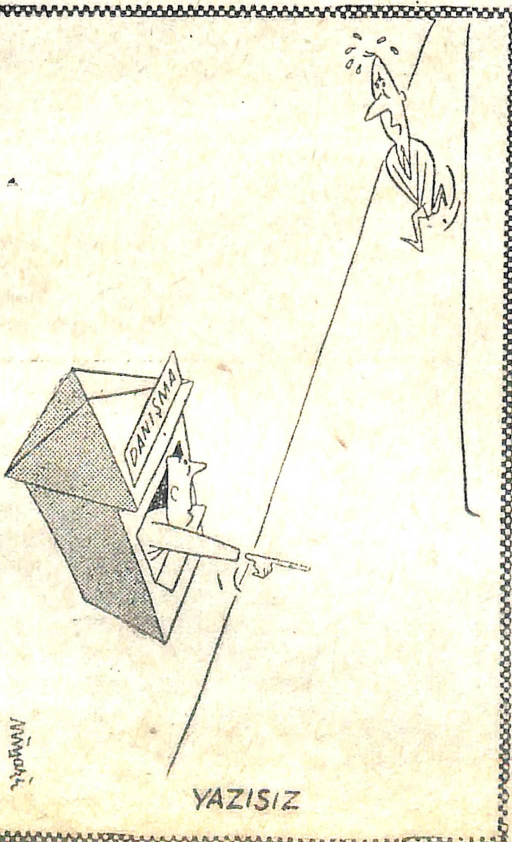
YILIN ADAMI!

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

-HALK TİPİ SİGARA DEDİKLERİ BUNLAR OLACAK GALİBA !..

Haftanın Karikatürleri

BEDAVACILAR

Yalçın Kaya

PALDIM Hasanın odasında bir ben yokmuşum. Zeynep Teyze orada, Halime Abla orada, Şevket Bey orada, Râmiz ağbi orada, canım saymakla başa mı çıkılır, bütün kiracılar orada. Paldım, elleri yüzünde, feryat ediyor:

— Öldüüüm! Ay anam! Oooof!

Zeynep Teyze, güya gayret verecek:

— Hasan be, pek patırdıcısın! Erkek dediğin gayretli olur.

— Teyze teyze, bir de seninle uğraşmıyayım. Allahın derdine erkeklik söker mi? Of aman!

— Kadın olsaymışsın, ne yaparmışsın?

— Yahu teyze... Aman aman aman! Ayyy! Öldüüüm!

— Üç gramlık diş ağrısı için öldüm diyorsun. Üç kiloluk, dört kiloluk çocuk doğuranları bir düşündün mü

— Teyze, Allahını seversen...

— Ya ikiz, üçüz, dördüz, beşiz doğuranlar ... Hey yaradanım, ó ne sancıdır, o! Bir de erkeğim diye kasılıp kadınları küçük görürsünüz. Eğer siz onların yarısı kadar acı çekin; kırk yaşına varmadan suratınız buruş buruş olur.

— Teyze, sen Müslüman mısın?

— Elhamdülillâh!

— Sus öyleyse be! Amma konuştun. Zaten beynim oyulup duruyor.

— Sana iyilik yaramaz ki... Kuvvet vereyim dedim evlâdım.

— Boğaz boğaza gitmeyle kuvvet mi verilirmiş. Amaan! Of dişim!

Havanın yatışması için sordum:

— Hasancığım, hangi diş!

Saat rakkası gibi sallanıyor. Onun yerine karısı konuştu:

— Vallahi bilmem, üstte bir diş ama...

— Köpek dişi mi?

Hasan, sallanmakta devam ederek:

— Teessüf ederim beyim! dedi. Sizden ummazdım. Of!...

— Bunda teessüf edilecek bir şey yok.

— Köpek dişi ne demek yâni? Fakir olduysak, insanlıktan istifa etmedik ya. Çok teessüf ederim vallahi! Aman öldüm!...

Ağzımı açıp gösterdim:

— Hah, işte bunlar köpek dişidir!

— Ne yapalım yâni senin dişlerin köpek dişiyse? Her koyun kendi bacağından asılır. Ay, ay!...

Zeynep Teyze söze karıştı:

— Hasanım, iyice maymalandın gayrik! Şu sivri dişler, köpek dişleridir. Öğren de cahil kalma!

— Hasancığım, dedim, ilâç filân koyuyor musun?

— Koymadığımız kalmadı bey ağbi! Dişim, aktar kavanozlarına döndü!

— Neler koydun?

— Limon kolonyası koydum, tuz koydum, çamaşır sodası koydum...

— Ne? Ne?... Aklından zorun mu var senin? Çamaşır sodası konur mu hiç?

Halime Abla titizlendi:

— Elbet konur! Neden konmasın? Çamaşır sodasından iyi ilâç mı olur?

— Soda, insanda ne ağız bırakır, ne boğaz? Öldürür, öldürür!

Hasan, gırtlaklanmış gibi haykırdı:

— Amaaan! Ooof!

— Hasancığım, gel dişçiye gidelim. Bu kadar çekmeye değmez. Hadi!

Korkuyla inledi:

— Gitmeeem! Allah korusun!

— Hadi gidelim Hasancığım. Apse yaparsa çıkarmazlar. O zaman dana fena!

Şevket Bey, ağır ağır, gerdanını katlaya katlaya konuştu:

— Biz de öyle söyledik ama...

— Söylemesi kolay. Sizin dişiniz çekilmiyecek. Başkalarınınki ağrıyınca ben de öyle derdim. Enayilik etme len, çektir kurtulursun derdim. Kazın ayağı başka türlüymüş... Ay!.. Of!.. Ihh....

Zeynep Teyze saçmaladı:

— Çektirmese de olur canım. İlâçla geçiririz. Yazık değil mi koskoca dişe? Bir doldurttu mu senelerce gider.

Râmiz Ağbi sordu:

— Tentürdüyot koydunuz mu?

Belkıs Yenge, yâni Paldım Hasanın karısı cevap verdi:

— Koyduk ağbi!

— Asprin?

— Hem ne kadar! Bütün markalardan birer tane koyduk.

— Gaz?

Halime Abla hâriç, hepimiz afallamıştık. Hasan da ağrıyı unutup biraz hayret, biraz ümitle sordu:

— Nasıl gaz, Râmiz Ağbi?

Bilgiç bilgiç kurulan Halime Abla, daha önce davrandı:

— Bildiğimiz gaz ayol!

— Yahu insaf! dedim. Artık gaz da olur mu?

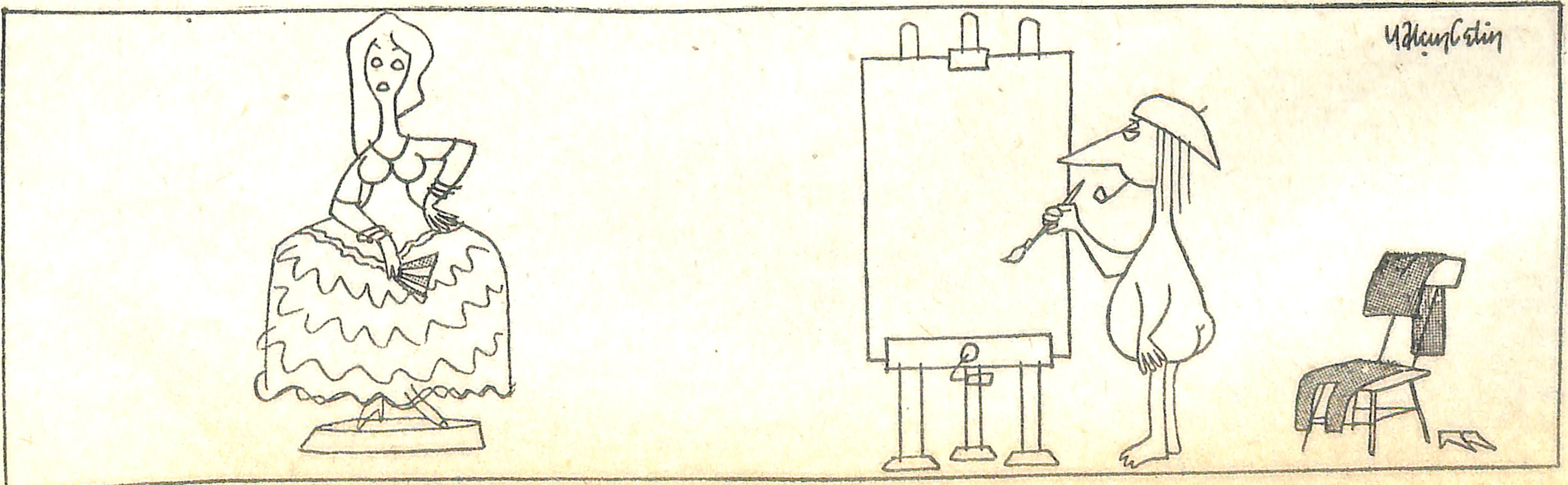
— Sen nereden bileceksin. Pekâlâ olur. Rahmetli Rukiye Hanımdan duymuştum. Kim koyduysa şıp diye kesmiş.

— Boşver abla, boşver! Elâlemi deneme tahtası olarak kullanıyorsunuz.

Zeynep Teyze horozlandı:

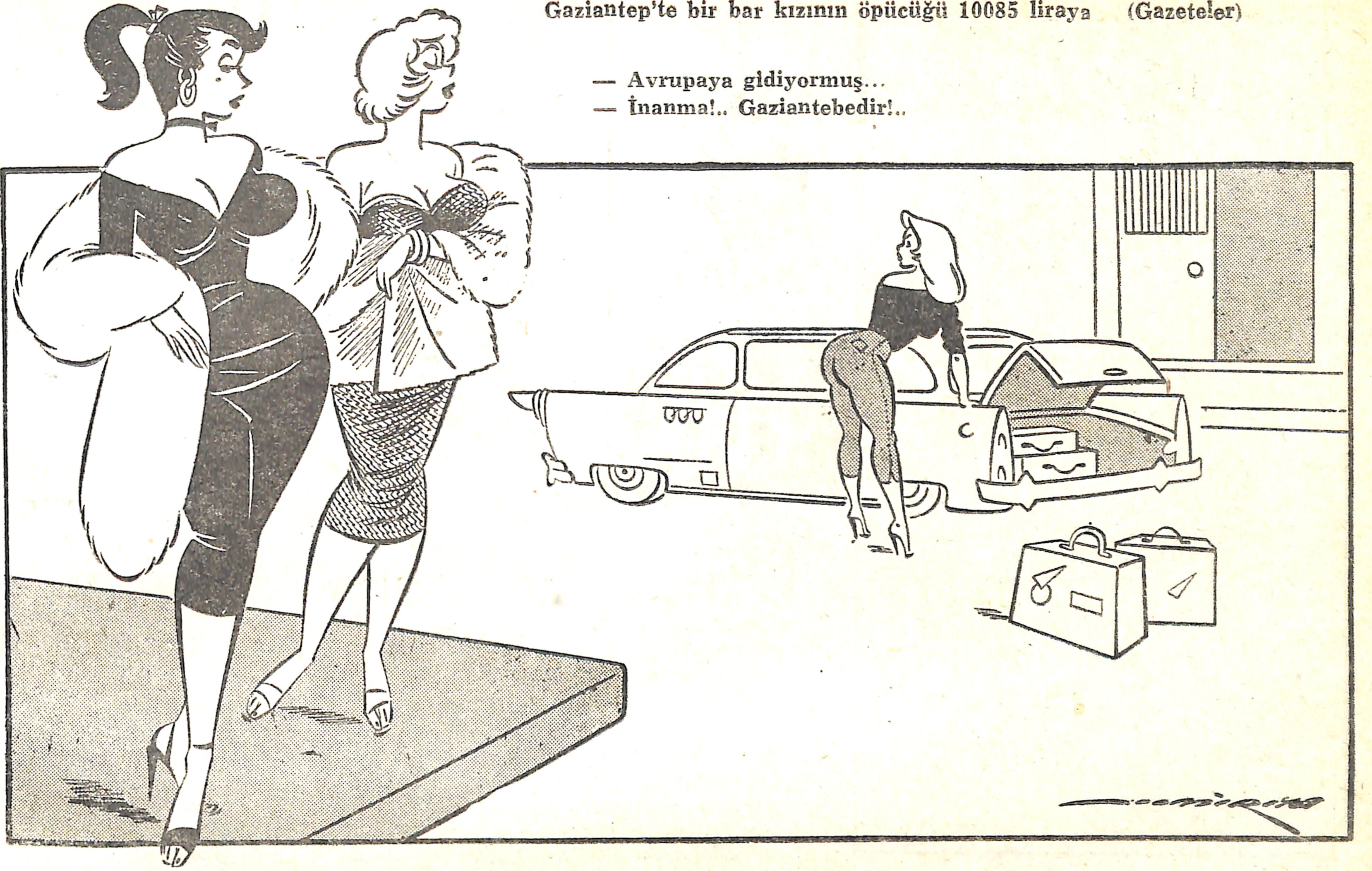
— Bu söz ne mânâya geliyor yâni?

BAY RESSAM

Gaziantep'te bir bar kızının öpücüğü 10085 liraya (Gazeteler)

— Avrupaya gidiyormuş...
— İnanma!.. Gaziantebedir!..

Hasan inledi:

— Gürültü etmeyin be! Ben burada canımla uğraşıyorum.

Teyze ona patladı:

— İstirahatimizi bırakıp geldik. Belki bir faydamız dokunur da zavallının böğürmesi kesilir diye!

— Teyze, böğürme diye... Hadi söylemiyeyim.

— Yalan mı yâni! Tilki suda burnunu görmüş de yara sanmış. O ne bağırmaktır!...

— Gidin başımdan! Ben iyilik istemiyorum... Ihh! Ihh!...

Karısı yatıştırmaya çalıştı. Ayip ettiğini söyledi. Zeynep Teyze:

— Senin iyiliğini düşünen kim? dedi. Susmazsan bu gece uykusuz kalacağız. Onun için koştuk. Yoksa canın cehenneme!

Hasan hüngürdedi:

— Kimse halimden anlamıyor. Ühü ühü! Herkes kendi dalgasında. Gebersem, sesi kesildi diye göbek atacaklar. Ühü ühü!

Koca adamın ağlaması, hepimize tesir etmişti. Zeynep Teyze, gözlerini etek ucuna sildi. Uzun donu dizlerinden itibaren çoraba giriyordu. Teyze:

— Niçin öyle diyorsun Hasanım! dedi. Yüreğim parçalanıyor. Seni sevmesek, hâlinden anlamasak burada ne işimiz var?

Hasan hıçkırıp duruyordu. Teyze, onun yanağını okşadı.

— Eyvaaah! Öldüm anam, öldüm anam!

Ağrıyan dişi, meğer teyzenin okşadığı taraftaymış. Hasanı zaptedebilirsen zaptet! Yuvarlanıyor, takla atıyor. Teyze şaşkın:

— Ayol, buna ne oluyor Allahaşkına?... Şöyle biraz dokundum, dokunmadım...

Hasana:

— Hadi dişçiye! dedim.

— Git be, gidin be! Beni kâtil edeceksiniz. Off! Anam anam anam!

— Böyle de çekilir mi birader?

— Size ne yahut, size ne? Diş benim, siz niçin karışıyorsunuz? Belki hâlimden memnunum. Allah Allaaah!...

Hasana yalvardım:

— Eğer acırsa, ne söylersen söyle, râzıyım.

— Evet, morfin yapıldıktan sonra acımaz ama, morfin yok mu morfin. İğnesi parmağım kadar. Hele o koltuğa oturmak ölüm!

Şevket Bey, bana arka oldu:

— Git Hasan, git yavrum! Senin menfaatine! Bizim elimize bir şey geçmiyecek. Git çocuğum!

Büsbütün azıttı. Başını duvara vuruyor. Omuzlarından kavradım:

— Hasan, aç ağzını bakayım.

Açtı...

— Bu dişten hayır yok be kardeşim! Ne doldurmaya, ne oldurmaya...

Ötekiler de, kuyruğa girip teker teker baktılar. Râmiz Ağbi:

— Senin yerinde olsam, hiç durmam Hasancığım, hemen çektiririm! diye takviyeledi.

Zeynep Teyze bile bizim tarafı tuttu:

— Yok yok, ondan hayır yok! Ben çerçevesi düzgün sandım da, o yüzden, doldutursun dedim. Bunun iler tutar yeri kalmamış ki...

Karısı aşka geldi:

— Çektir be Hasan. Sen böyle ufak tefek şeylerden korkmazsın?

Hasan gürledi:

— Korkan kim yahu? Canım acıyacak diye şey ediyorum ben...

Ceketinden yakalayıp sürükledim:

— Yürü işte!

Karşı koymadı. Evden çıkarken, herkes Hasanı alkışlıyordu:

— Erkek!

— Yaşşa vallah!

— Sende altı okka yürek var! Aslan be!

Birkaç dişçiye baktık. Dışarı çıkmışlar. Hasanın eli çenesinde... Gören acıyor:

— Diş ağrısı fenadır. Allah sabır versin!

Son baktığımız dişçinin penceresinde ışık vardı. Zile bastık. Kapıyı yukardan açtılar. Hasana:

— Gir! dedim.

Ayağını atar atmaz:

— Geçti âbiy! diye bağırdı, vallah. geçti!

Derhal kapıyı çekip caddeye fırladık:

— İşte bu kadardı Hasancığım!

— Ne söylemedin be ağbi? Saatlerce imanım gevredi.

— Tılsımı bozulurdu. Diş denilen nesne, çektirmeye karar verip de dişçiye girdiğin anda iyileşir!...

Dişçinin penceresi açıldı. Nâzik bir ses:

— Bir şey mi vardı beyler? dedi.

— Yok, dedim, yanlış gelmişiz. Dahiliyeci arıyorduk.

Sesin nezaketi filân kalmadı:

— Kime anlatıyorsunuz siz?... Kopuklar, bedavacılar!...

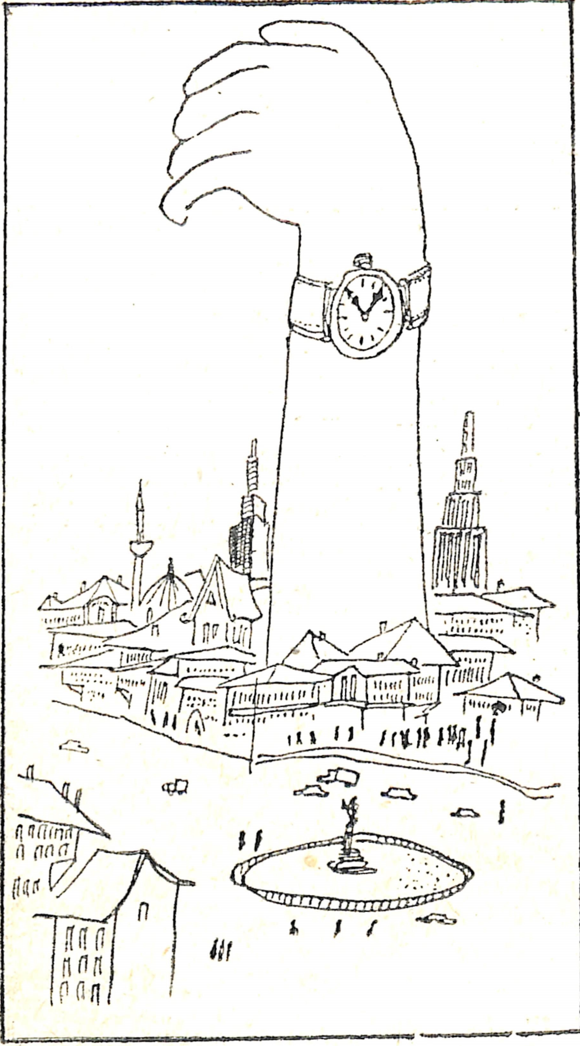
Yalçın KAYA

Sıra ile!

Nişanlanmak istediği kızın en yakın arkadaşlarından birine sordu:

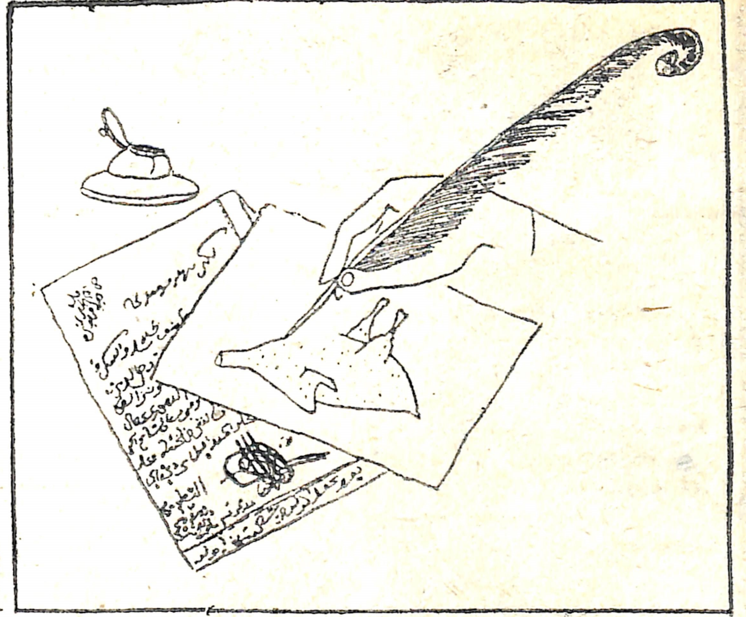
— Nezahat benimle evlenmeyi kabul eder mi dersin?

— Buna şüphe etmeyin, ılk nişanlısının adı Ahmet'ti, ikicisi Bedri idi, üçüncüsü Coşkundu. Sizin adınız Doğan olduğuna göre reddetmez, malûm ya o alfabetik sırayı takip ediyor.

Ferit

FERİT karikatürde, «Çizgide mizah» anlayışını savunan, yeniliği bilinçli olarak gerçekleştirmeye çalışan karikatürcülerimizden. Bunun için vakti de imkânı da var.

Yeniye giderken eskinin aksayan yönlerini göstermek, eskiden atılan unsurların yerine yeninin neler koyacağını söylemek gerekiyor. Bu konuda Ferit'in düşündükleri çok önemli...

★ Eski karikatürü yapan unsurları ayırırsak KONU ve ÇİZGİ olarak iki öge ile karşılaşıyoruz. «Merkezi çizgide olan» bir karikatür anlayışına gidenilmek için, bu iki ögeden biri olan ÇİZGİDE bir endişeye düştüğünüz, KONUYA dokunmadığınız anlaşılabilir mi? Böyleyse «Merkezi çizgide olan» bu anlayış, bir bakıma moda biçimciliğinden kaçmaktan başka bir endişe taşımıyor demektir. Bu yenilik için yeterli bir düşünüş olur mu?

C — Karikatürde yabancı unsurları atmak savaşına girdik bir bakıma. Çizgide karikatürü resim boğdu. Özde, hikâye ve fıkra üstünlük kurdu. Tabelâcı çizgisi, hikâye ve fıkra bırakılmalı. Bunlar oldukça karikatürde belli bir estetiğe varılamaz.

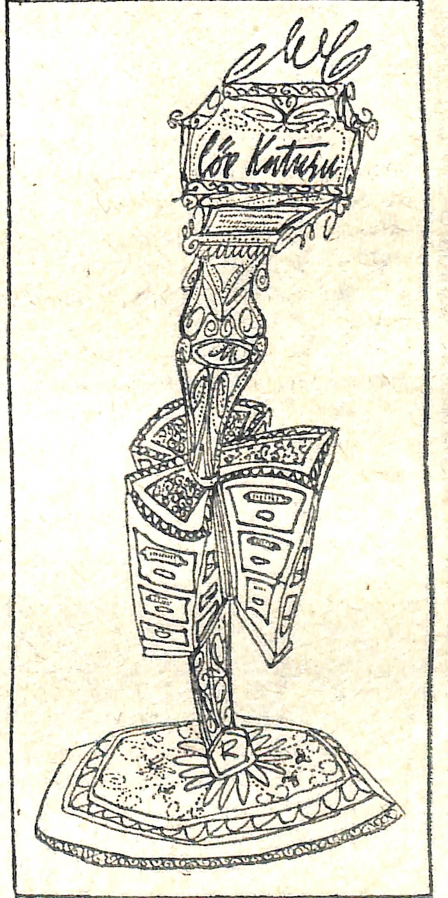
Eski karikatürde hareket noktası espri oluyor. Oysa espri, fıkra, hikâye gibi karikatürün dışındaki bir unsura dayanıyor. İlerleme ancak belli bir estetik kurmak, artistik bir erdeme kavuşmakla olabilir. Bunun için karikatür çizgisine yönelmeliyiz.

Yabancı unsurları atınca ortada iki unsur kalıyor. ÇİZGİ ve MİZAH. O halde yalnızca çizgimizle mizah yapabileceğiz. Kanın damarda dolaşması gibi çizgimizde mizah dolaşmalı. Varılacak amaç bu oluyor şimdi. Öz ve biçim çizgide toplanıyor.

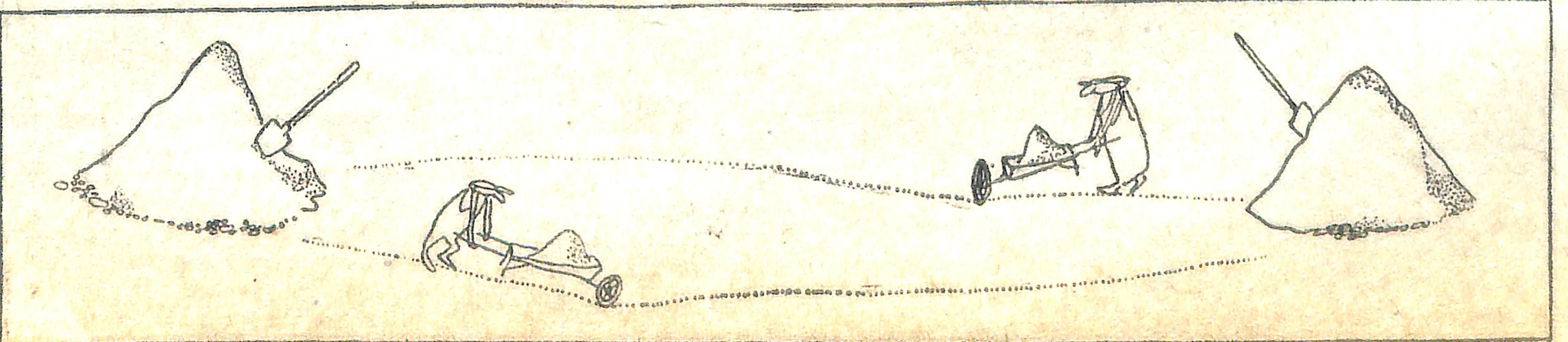
★ Karikatürde bütün sorumluluğu çizgiye yükliyen yeni bir anlayış bu. Çizgiden başlıyan bu yeniliğin çizgiyle beraber getireceği yenilikler nelerdir?

C — Değişiklik ilkin mizah anlayışında başlıyor. Mizah, alay eden, hicveden, güldüren bir sonuç değildir. Bu yanlış tanıma gerçek mizahı öldürüyor.

İkinci değişiklik çizgide oluyor. Yalnızca güzele, belli bir estetiğe yönelmiş, ileri bir mizah anlayışını ortaya koyacak bir çizgi peşinde olmalıyız.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tedarik!

Meşhur artist J. Barrymoore bir temsil vermek için küçük bir şehre gitmişti. İlk temsil akşamı tiyatroya biraz erken geldi ve vakit geçirmek için rıhtım boyunda bir müddet yürümek istedi.

Dolaşırken küçük bir manavın ışıklı vitrini önünde durdu. İçerde her nevi sebze vardı; adamla çene çalmak maksadiyle:

— Merhaba dostum dedi. Sizin şehirde pek gece hayatı yok galiba...

— Öyledir, dedi manav. Herkes erkenden evlerine çekilir... Ama bu gece Orpheum'da bir temsil var!...

— Nereren anladınız?

— Zira bu civarda oturan müşterilerimin hepsi ne kadar çürük domates varsa satın aldılar...

(Amerikan)

Vakti yok

Yazdığı bir kaç eserle büyük bir şöhrete erişmiş, iyi bir isim yapmıştı. Bundan faydalanarak para kazanmak maksadiyle, iyi kötü durmadan yazmağa başladı... Yaptığı şöhret sayesinde her mecmuada yazıları, hikâyeleri, kitapları, denemeleri, hattâ otobiyografileri ve günlük gazetelerde fıkraları filân bile çıkıyordu...

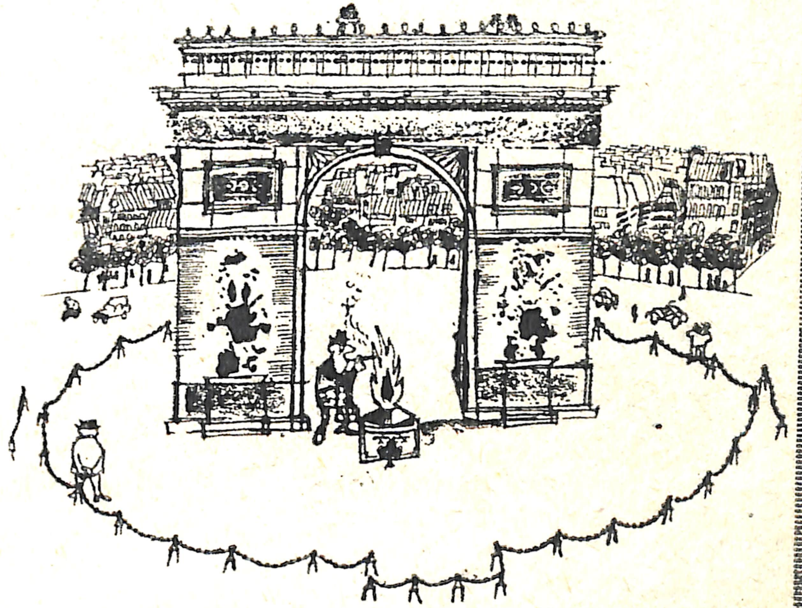
Bir gün, bir dostuna rastladı. Aramcağız yolunu kesip hararetle:

— Azizim dedi. Bugün gazetedeki yazını okudum; doğrusu harikulâde idi, tebrik ederim.

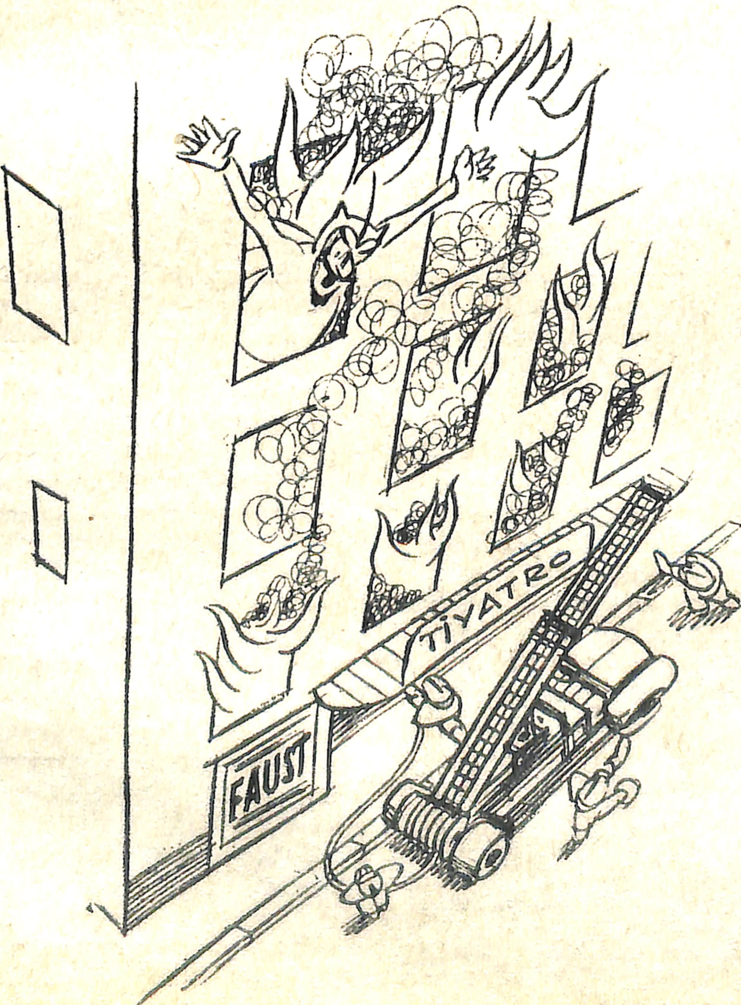
Beriki acele ile başını salladı:

— Yaa... Öyle diyorlar! Vaktim olsa da ben de okusam birader...

(Amerikan)

YAZISIZ

YAZISIZ

Amerika'da bir Çinli

Bir Çinli delege, bir kongre münasebetiyle ilk defa olarak Amerika'ya gelmişti. Etrafını bir sürü gazeteci sardı, sualler sordular, resimler çektiler. Bir ara gazetecilerden biri:

— Amerika'da dedi, size en tuhaf gelen şey ne oldu?

Çinli delege biraz düşündü ve cevap verdi:

— Gözlerinizin acaip biçimi!

(Amerikan)

Zenginlik!

İki kişi konuşuyorlardı:

— Yahu, şu bizim Hans'a ne oldu, hiç ortalıklarda yok!...

— O artık buralara gelmeğe tenezzül etmez; çok zengin oldu.

— Zengin mi? Bu kadar kısa zamanda ha!...

— Tabii! Hem öyle zengin oldu ki görme, kibarlığından, önce avucuna tükürmeden bir golf sopasını dahi sallamıyor...

(Alman)

Ne yapmalı?

Mrs. Bemish kocasına seslendi:

— Kocacığım Noel yaklaşıyor. Geçen sene anneme güzel bir iskemle hediye etmiştik bu sene ne yapsak acaba?

Mr. Bemish gazetesini okumağa devamla cevap verdi:

— İskemleye elektrik tesisatı...

(Amerikan)

Kayıp aranıyor

Sinemada ön sıralarda oturan yaşlıca bir kadın eğiliyor, kalkıyor, yerde bir şeyler arıyordu.

Yol gösteren kız elinde fenerle yaklaştı ve ışık tutarak sordu:

— Ne kaybettiniz, para mı?

— Hayır, dedi kadın. Karamelâmı düşürdüm de...

— Hay Allah bir karamelâ için mi kendinizi bu kadar yoruyorsunuz? Bırakın canım!

Kadın telâşla:

— Nasıl bırakırım? diye bağırdı. Dişlerim de beraberdi...

(İngiliz)

Doğmadan önce!

Genç kadın arkadaşına:

— Doğrusu diyordu. Bazı nazariyeler vardır ki bunlara inanmak çok güç! Güya bir çocuğun alışkanlıkları doğmadan önce başlarmış, anneler bu sebepten dolayı çok dikkatli olmalı imiş filân...

Sonra biraz düşünüp ilâve etti:

— Bak meselâ, ben doğmadan önce annem kazara bizim gramofona çarpmış. Önce çok korkmuş; ama neyse ki bana bir şey olmamış, bir şey olmamış, bir şey olmamış...

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— Bunlar da bir şey mi mirim? Hele biraz sabırlı ol... .

Cevabını veriyor, ellerini uğuşturarak, memnuniyetini belli ediyordu.

Madam Ayda yukarıda, hizmetçisi Loksandırayı karşısına almış plân kuruyordu. Yüzlerini görür görmez, aşağıdaki misafirlerinin kıratlarını ölçmüştü.

— O, bir tane kısa boylusu var, o kurdun biri... diyordu. Belli ki, yanındaki hödüğü o gezdiriyor. Yoksa öteki kendi başına kalsa, değil benim evi, Yenicami aptesanelerini bile bulamaz. O kadar enayi suratlı, yaban ayısı kılıklı bir herif. Fakat, paralar onda: Öyle anlaşılıyor. Şimdi bizim her zamanki kadınlardan hangi birine haber etsem de, gelse, o hödüğü gördüğü gibi kaçar; üstelik de bana gücenir, bir daha da buraya adımını atmaz. Ben, her şeyden evvel o kısa boylu tilki ile bir konuşayım. Haydi Loksandıra! Sen aşağıya in. Onu azıcık, kapının önüne, taşlığa çağırıver. Biçimle yap ki, öteki kuşkulanmasın.

Hizmetçi kız indi, odanın kapısını araladı, başiyle İzzeti Efendiye işmar etti.

İzzetî Efendi, kendisine verilen bu ehemmiyetten memnun, taşlığa çıkınca, madam Ayda kendisini karşıladı.

— Affedersiniz, beyefendi! dedi. Fakat her yerin bir usulü, âdeti var, malûm ya? Taşradan geliyoruz, dediniz de... Belki bilmiyorsunuzdur diye, onun için söylüyorum. Kusura bakmayınız. Burası benim evim... Umumhane değildir. Buraya sizin gibi beyler, paşalar, gene bir takım yüksek, kibar familyadan madamlar, hanımlarla, eh işte, nasıl derler... Vakit geçirmeğe, keyfetmeğe gelirler. Benim masrafım çoktur. Gelen madamların otomobil, araba paralarını vermeli, fistanları buruşur, kirlenir... onları ödemeli... Hâsılı, burada eğlenmek için yüz, yüz elli lira göze almalıdır. Ben size peşin söylüyorum, niçin namuslu kadınım. Sonra demiyesiniz ki boğuntu yapıyorum.

Vergi kâtibi gülümsedi:

— Doğru... Güzel! Pek münasip, iki gözüm sultanım! dedi. Daima, pazarlığı peşin yapıp, atiyen her türlü niza vesilesini bertaraf etmek evlâdır. Ancak o içerdeki zatı muhterem paradan yana, lehülhamt çekinecek halde değildir.

Sağ elini, sol avucunun üzerinde kubbelendirerek, devam etti.

— Para kendisinde, nah böyle! Denizde kum, mirî mükerremde para!. Onun için, bu hususta endişeye mahal yoktur. Biz buraya geldi isek her halde yüzümüzün akı ile çıkacağımızdan şüphe etmiyesin kokana cenapları!

Madam Ayda, bahsi değiştirip sordu:

— Kimdir, o efendi?

— Muteberanı tüccardandır. Biraz bu gibi işlerde acemidir, toydur. Ve lâkin iyi bir adamdır.

Kurnaz karı:

— Belli, iyi adam olduğu amma, nerede sizin gibi İstanbul görmüş, pişkin, kibar hovardalar?!

Bu piyaz, vergi kâtibinin hoşuna gitti. Bu hoşnutluğunu, sarı dişlerini meydana koyan bir tebessümle ifade etti. Madam Ayda, lâkırdıya devam etti:

— Şimdi, nasıl kadınlar istiyorsunuz? Söyleyin de haber gönderip çağırayım.

— Amma, çabuk ol. İçerideki sabırsızlanıyor.

— Sen bırak onu, canım! Ben para âşıklısı değilim. Adam sarrafıyım. Ona, nasıl olsa bir şey uydururuz. Sen kendin için söyle. Ben en çok senin gibi büyük zatları memnun etmek isterim.

— Eksik olma, kokana hanım amma, sermaye sahibini de gücendirmemeliyiz. Sen şöyle her ikimize de, etli canlı, terbiyeli, aynı zamanda da cilve ve işvesi bol iki yosma buluver. Olmaz mı?

Madam Ayda başını salladı:

— Elimde çok iyi şeyler var amma, şimdi vakit geç. Ne yapayım bilmem? Bir madam var: Kocası banker... Bir de mektepli kız var... Erken, yahut ki bir gün evvelden haber etseydiniz, iyi olurdu. Tam da sizin istediğiniz gibi, her ikisi de. Amma, şimdi, hiç biri, elli liradan aşağı gelmez. İçki filân da içeceksiniz... Ben de oda kirası alacağım elbet. Size belki de iki yüz liradan fazlaya malolur.

Lâfın burasına gelince, madam Ayda birdenbire, teklifsizce, İzzetî Efendinin çenesini okşayıverdi:

— İki yüzden yukarı ne koparırsan, yarı be yarı, olmaz mı cicim?. dedi.

Vergi kâtibi, gene yılışmakla beraber:

— Pek kıyasıya gitmiş olmaz mıyız? diye sordu.

Kurnaz karı işini biliyordu. Israr etti:

— Adam sen de! İstersen becerirsin. Gece yarısından sonra, bir iki şişe şarap içince, artık sen o aptalı istediğin yola getirirsin.

— Dur bakalım hele! Sen bir kere o dediğin yosmaları celbet de gelsinler.

— Bravo! Adamsın bre!... Sen her vakit buraya benim ahbap gibi geleceksin!

Mukavele aktolunmuş, mesele kalmamıştı.

Vergi kâtibi, ellerini mendiliyle kuruluyormuş gibi yaparak:

— Oh! Su döktüm de ferahladım!.

Diye, gûya ekini belli etmemek için Satılmışın yanına dönünce, Madam Ayda yukarıya telefona koştu. Beyoğlunun mâhut evlerinden birinin numarasını çevirdi. Gecelik iki tane hoşur sermayenin acele gönderilmesini istedi.

Beş dakika sonra bunlar gelmişti. Kendilerine icap eden talimatı verdi. Biri bir bankerin karısı, öteki de Rum mektebi talebesinden biri diye takdim olunacaklardı. Onardan yirmişer lira tutan ücretlerini, herifler gittikten sonra, Madam Ayda'dan alacaklardı. Sarfettirecekleri her şişe içki başına ayrıca birer lira da onların olacaktı.

Bu şartlarla, madam, onları götürdü, bizzat Satılmışla İzzetî Efendiye takdim etti.

Kadınlar, tam iki hovardanın istedikleri gibi idiler. Banker karısı rolü oynıyacak olan Olga otuzunda vardı. Yüzü gözü düzgün, boyu bosu alımlı, göğsü ve kalçaları Satılmışın sevdiği ve aradığı genişlikte idi. Her Rum kadını gibi şivesinde, hoşa giden bir çetrefillik vardı.

Öteki, sözüm ona mektep kaçkını Eleni, arkadaşından bir iki yaş küçük, ufacık, tefecik, balık etinde bir haspa idi. Aldığı işaret üzerine, dosdoğru, vergi kâtibinin yanına gidip, sanki bu yolun pek yeni ve acemi bir yolcusuymuş da utanıyormuş gibi, ezile büzüle oturmuştu.

Ev sahibesi:

— Ne içeceksiniz? Bir emriniz var mı?

Diye sordu, İzzeti Efendiden:

— Bira ve şarap gönder bize... Bir de sofra donat!

Emrini aldıktan sonra, çıktı, gitti.

Odada cümbüş başlamıştı. Biralar, şaraplar bittikçe tazeleniyor, arada bir, dışarıdan usulca boş şişeler de getirilip, masanın altına atılıyor, sonunda sayılacak şişeler çoğaltılıyordu.

Yanındaki çok bilmiş karıyı sıkıştırmakla meşgul olan Satılmış hiçbir şeyin farkında değildi. İzzetî Efendi:

— Ne olur, ne olmaz, sen benim kadar içkiye dayanıklı değilsin; bu karılar adamı soyarlar, ver de ben muhafaza edeyim...

Diyerek onun cüzdanını cebinden almış:

— İçinde ne olduğunu biliyorsun ya?

Diye bir de ağız yapıp kendi cebine indirmişti. Artık rahattı. Vakit ilerleyip, meclis hızlandı mı idi, bir biçimine getirecek; «masrafları ödeyim mi?» diye sorup; madamla hesaplaştıktan sonra, üst tarafını «Allah kerim!» diyerek; ertesi güne bırakacaktı.

Satılmış; Olganın cilvelerine iyiden iyiye tutulmuştu.

Bir yandan, kötü fıçı şarabının başına verdiği ağırlık, öbür yandan da fettan karının işvebazlığı nerede ise hödüğü zıvanadan çıkaracaktı. Bu iki tesirin altında iradesi gevşemişti. Olga muttasıl onu soymağa bakıyor, türlü bahanelerle bahşiş istiyor, Satılmış da İzzetî Efendiye emrediyordu:

— Ülen, İzzet! beş lira ver şu doğuza!.

Bu hesapsız harcamalar vergi kâtibinin de işine geliyor, ekmeğine yağ sürüyordu. Bu suretle, cüzdanından eksilecek olan paraların mesuliyetinden kolayca sıyrılacak, hesap sırası gelince:

(Devamı var)

RIDVAN UMAY Mağazaları TAKSİTLE
Palto, Trenckot, süet ve deri caketler, gömlek, ayakkabı, çocuk arabaları, Radyo, çamaşır makinaları, kasalar avizeler ve envai eşya. SİRKECİ ve BÜYÜK MİLAS HAN.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Yazan Yalçın Kaya

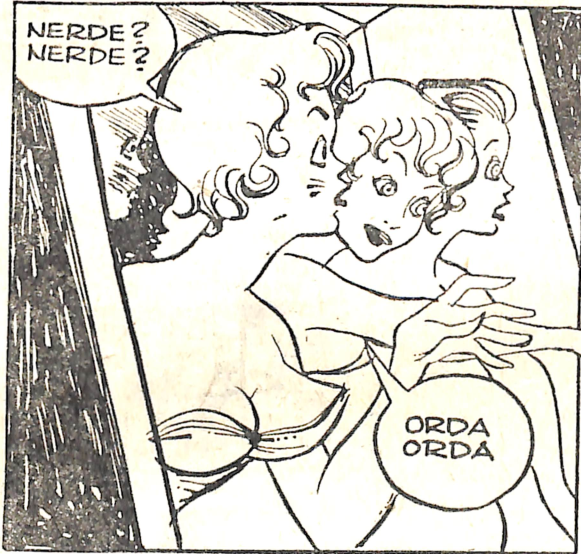
ZEMBEREK ile DÜMBELEK

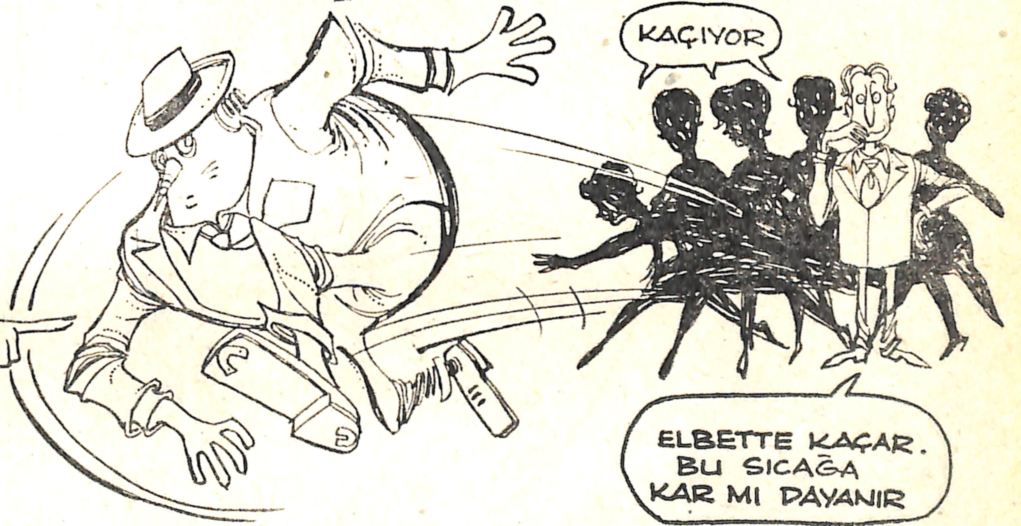
Çizen Yalçın Çetin

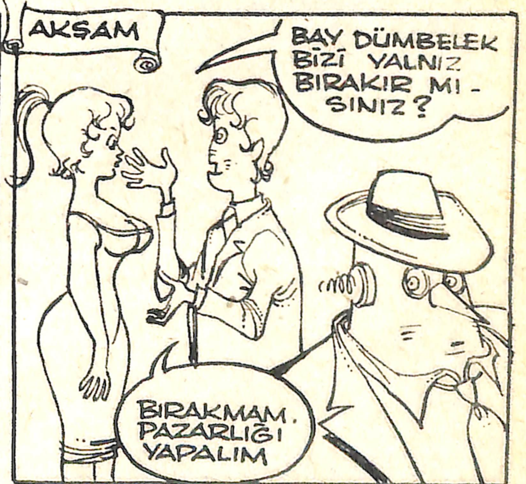

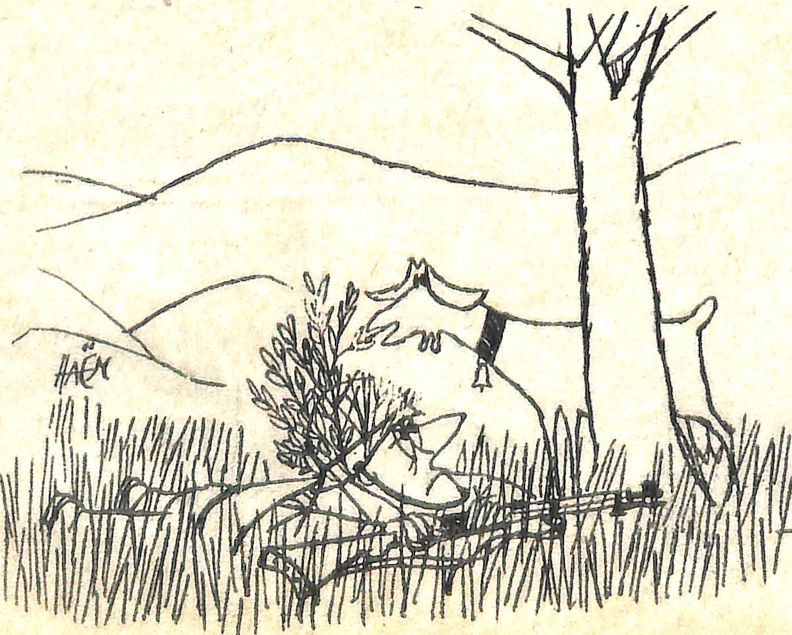

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

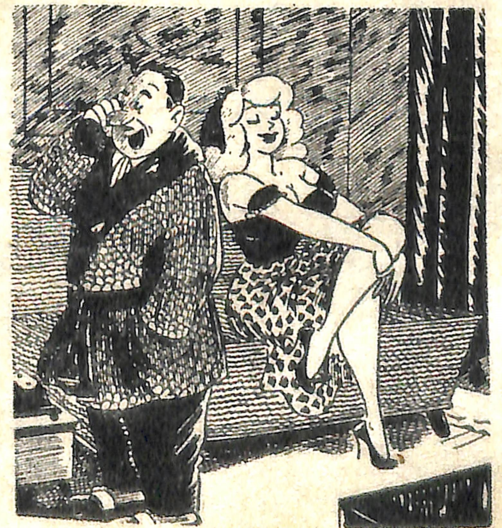

YAZISIZ

-GÜZEL SANATLAR AKADEMİSİNE GİRMEKTEN VAZGEÇTİM... GÜZELLİK MÜSABAKASINA GİRECEĞİM !

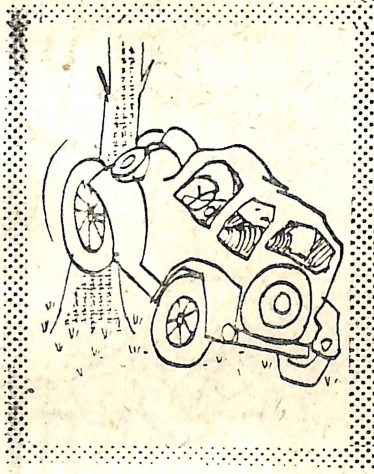

YAZISIZ

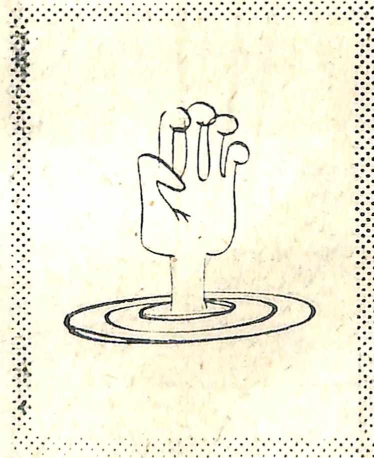

-BİZ Mİ ?.. YATMAK ÜZEREYDİK... AAAA GELİRSENİZ PEK MEMNUN OLURUZ !..

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire: 3
Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

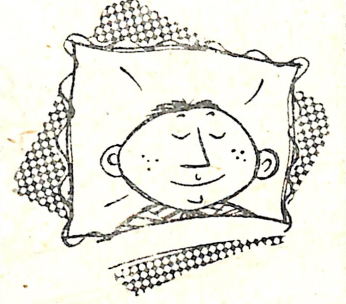
Kapak baskısı
ŞAKA MATBAASI

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

İ L Â N
Arka Kapak içi

Sütun santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

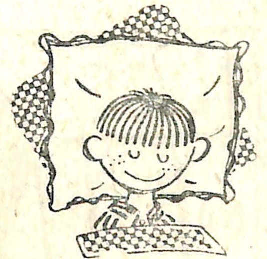
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

AKBABA

— Sana kaç kere söyledim, yemek yerken dikkat et, üstüne dökme diye.
— Aldırma, bu zamanda yemek lekesi ayıp sayılmaz!